XXIV. évfolyam 10. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. március 7.

Ludas Matyi

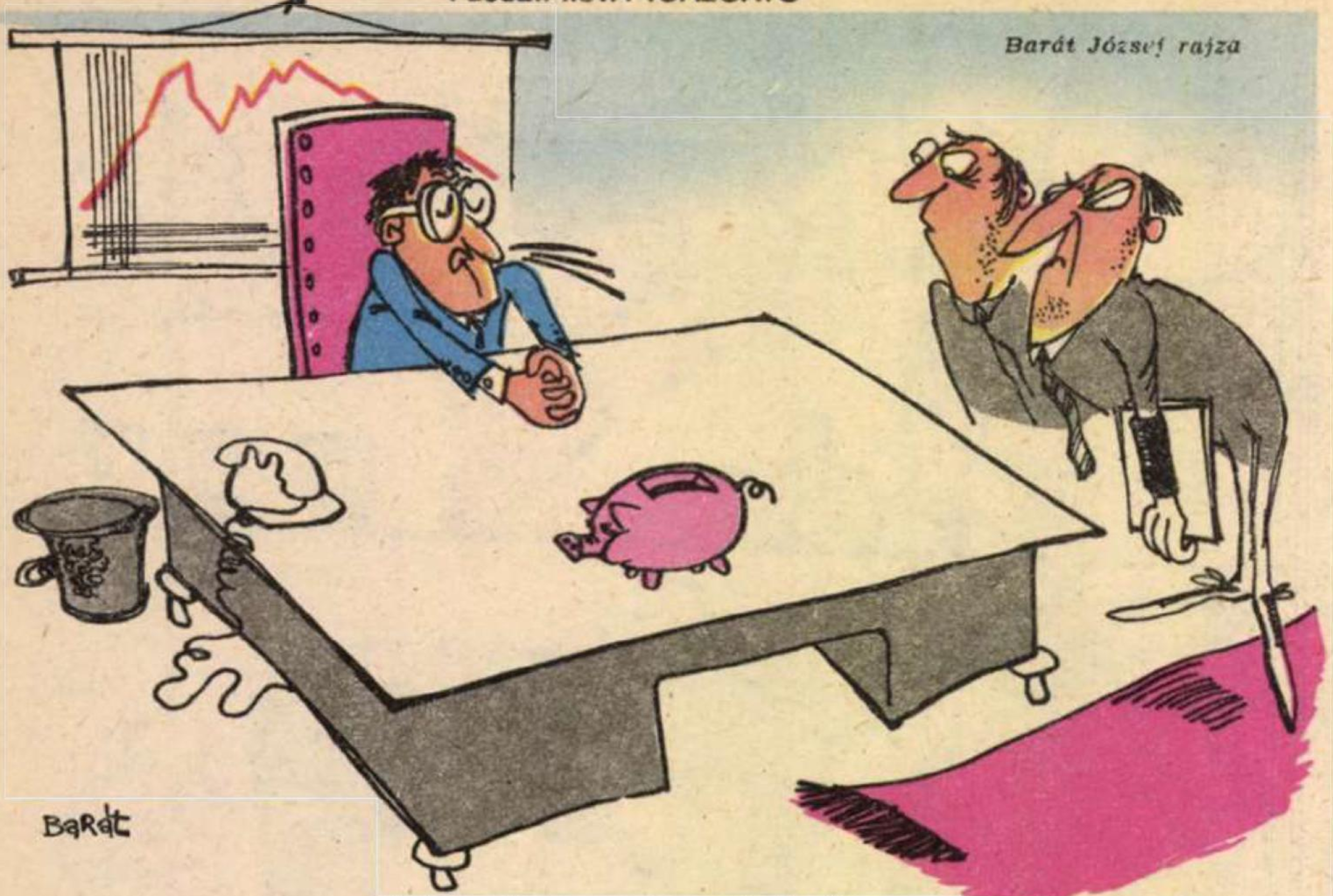


Fülöp György rajza

TAPASZTALT HULIGÁN

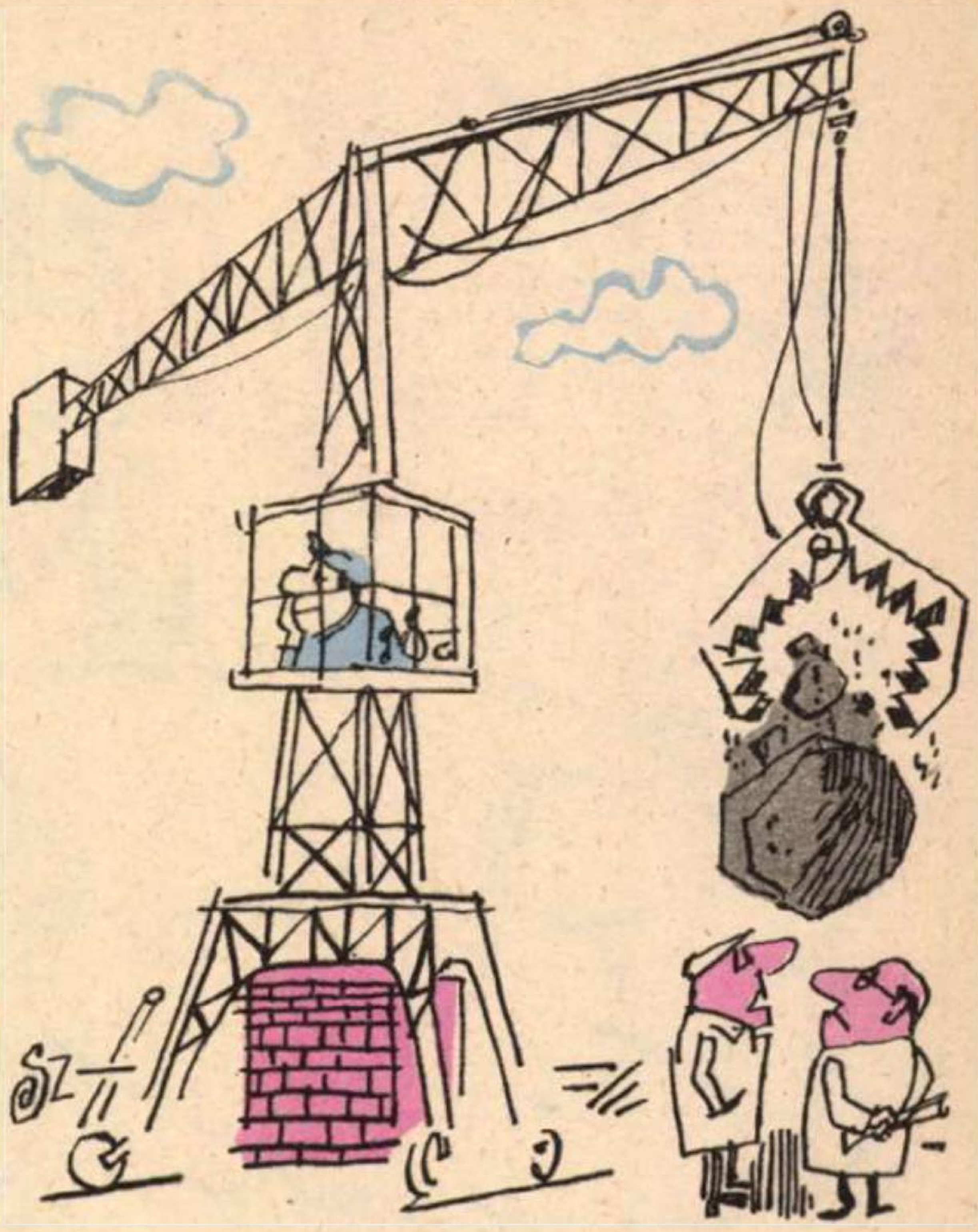
— Bözsike, tartsa melegen a kávémat, mindjárt jövök, csak leülöm a büntetésemet!

PESSZIMISTA IGAZGATÓ



– Egészen kis nyereségre számítunk . . .

ÚJ DARUS



– Nem kell macerálni a fiút, még kezdő!

Mindenki magyar

Néhai jó Horvát István
csodálatos tehetséggel
sütötte ki, hogy a magyar
szó s eredet hová ér el

Mindenhová! minden korban
minden nyelvnek a magyar szó
a töve, a magva – tán csak
legfeljebb a forma torzó.

Karthágó – úgymond – Kard-hágó.
S képzelete elszabadul
és még Nabukodonozor
is: „Ne bolondozzon az úr!"

Néhai jó Horvát István,
igazad van! Bármit takar
az eltorzult forma, bizony
mindenki és minden magyar.

Lám, a híres regényíró
annyit mesélt, hogy – nem vitás -
a mesélő készségéért
kapta ezt a nevet: **Dumás.**

Kár „távbeszélő"-t mondani.
Színmagyar szó a „telefon"·
abból ered, hogy a drótja
utcát és házat **telefon.**

Hogy Kongó a tamtamoktól
lett **kongó,** ezt ki nem tudja?
S Uruguay? legfőbb kincse
– világos – az **ürügulya.**

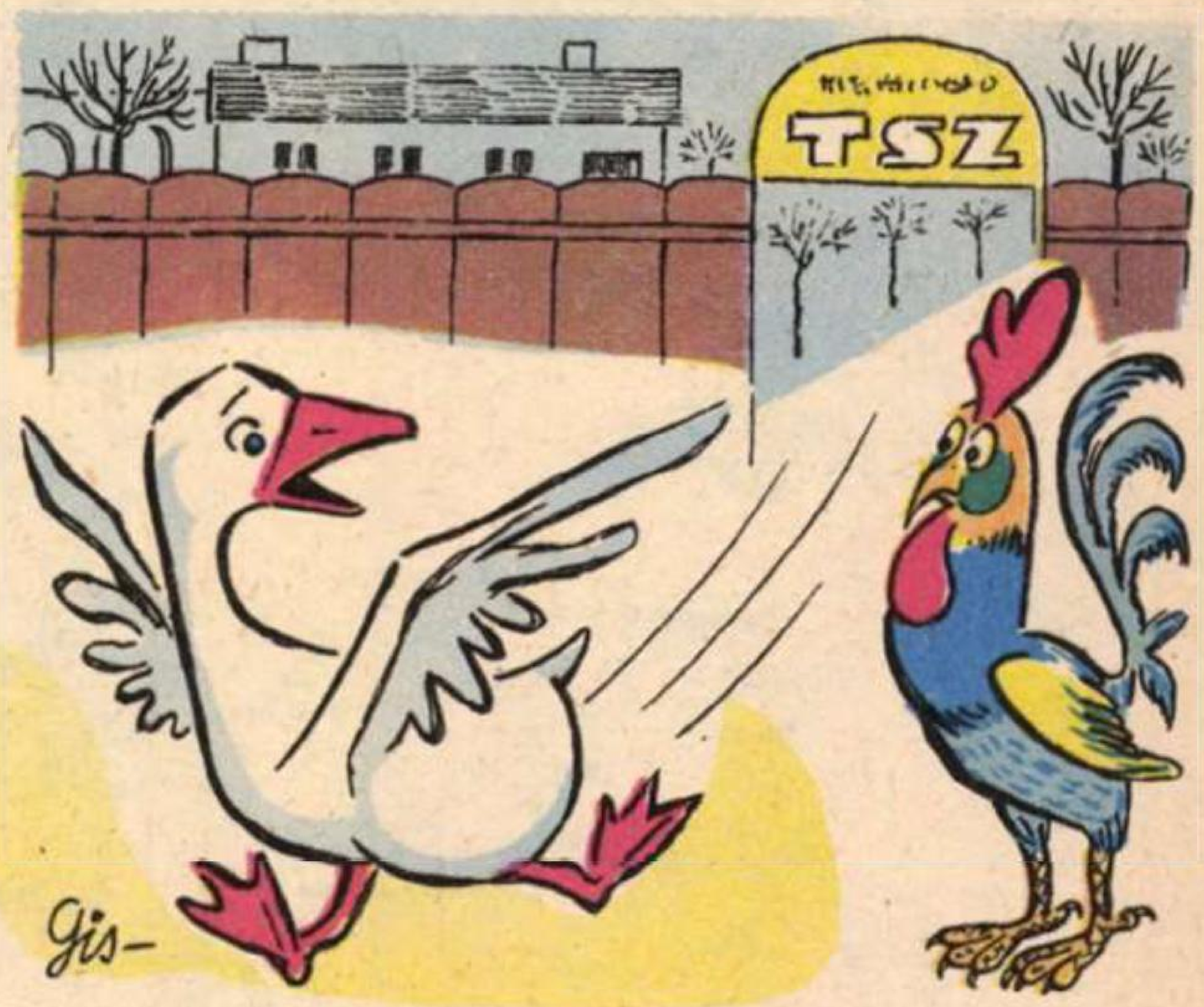
Mindennemű fehérnépet
az az ország emancipál,
ahol minden Mancikáról
kimondják, hogy: **e Manci – Pál.**

Nem titok, hogy miért dalol
oly sikerrel a Sandy Show:
mert jó hanggal áldotta meg
védőszentje: a **Szent Izsó.**

S ha bárki e szófejtésre
azt mondja, hogy „idióta",
elismerem, de higyjék el,
hogy csak egy kis **idő óta.**

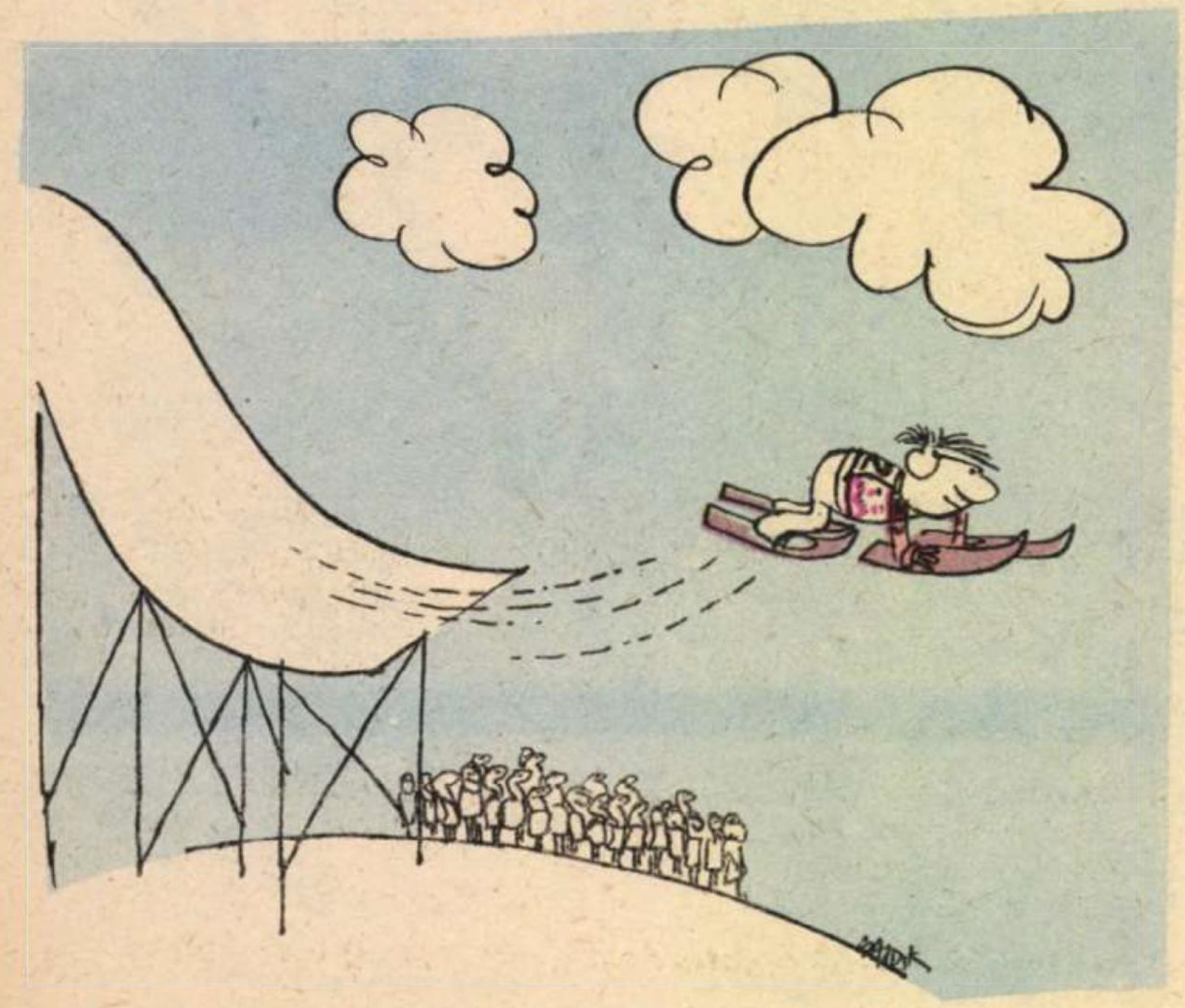
Radó György

TALÁN MÉG NEM KÉSŐ

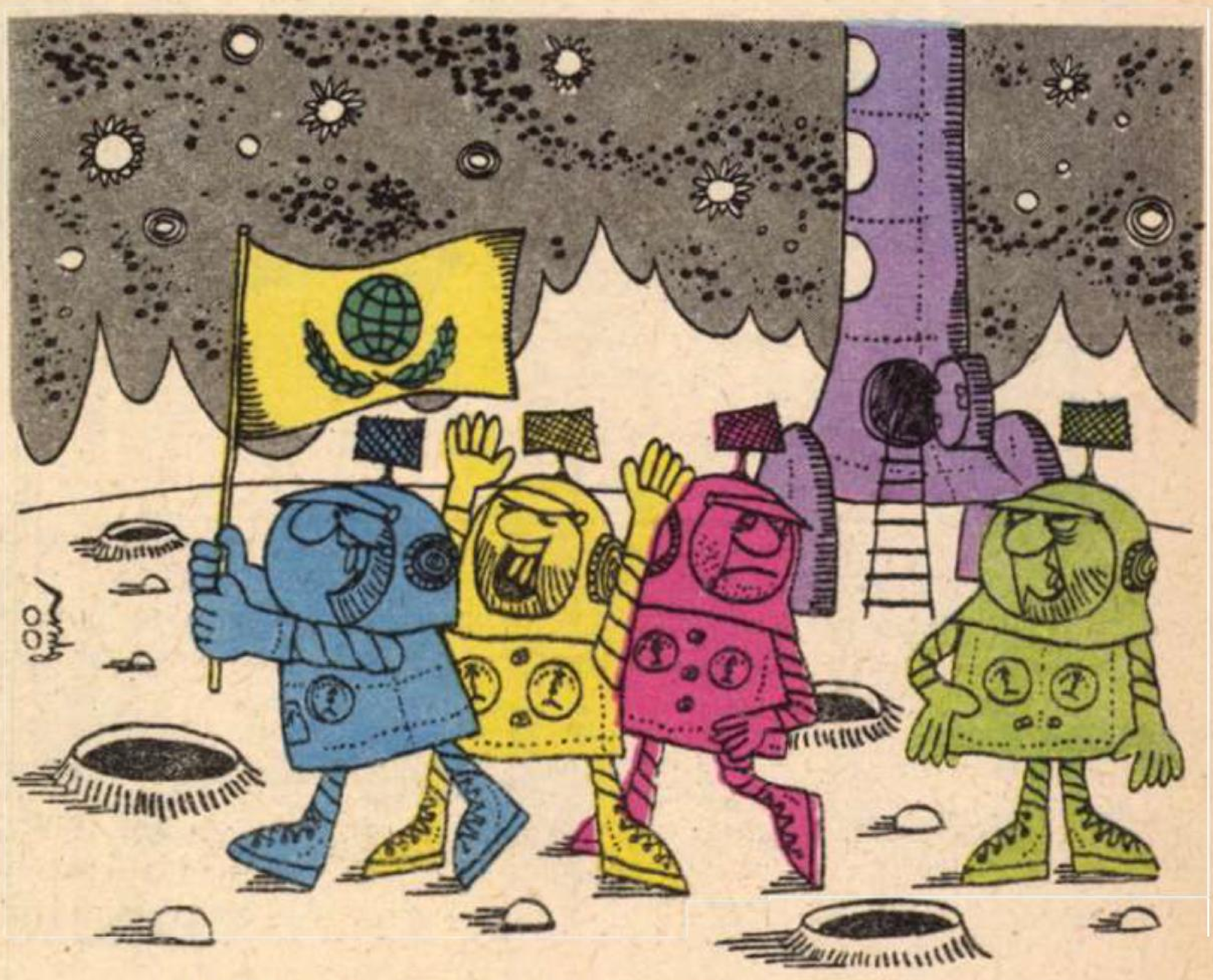


– Kilépek! A téesz már pehelypaplan-készítéssel is foglalkozik . . .

BIZTONSÁGI UGRÁS



EMBEREK A HOLDON



– A Mars meghódításához több kedvem lett volna . . .

MENNYIT ÉR EGY ANYÓS ÉLETE?

Olvasom a Népszabadság február 21-i számában, a nyolcadik oldalon, hogy a bíróság nyolc évi szabadságvesztésre ítélt egy férfit, aki tavaly megölte az anyósát.

Ugyanezen az oldalon egy másik tudósítás arról szól, hogy valakit, aki tavaly rendszeresen dézsmálta a XI. kerületi gyümölcsösöket és több mint ezer forint értékű őszibarackot és szőlőt lopott, a bíróság két év és négy hónapi szabadságvesztéssel sújtott.

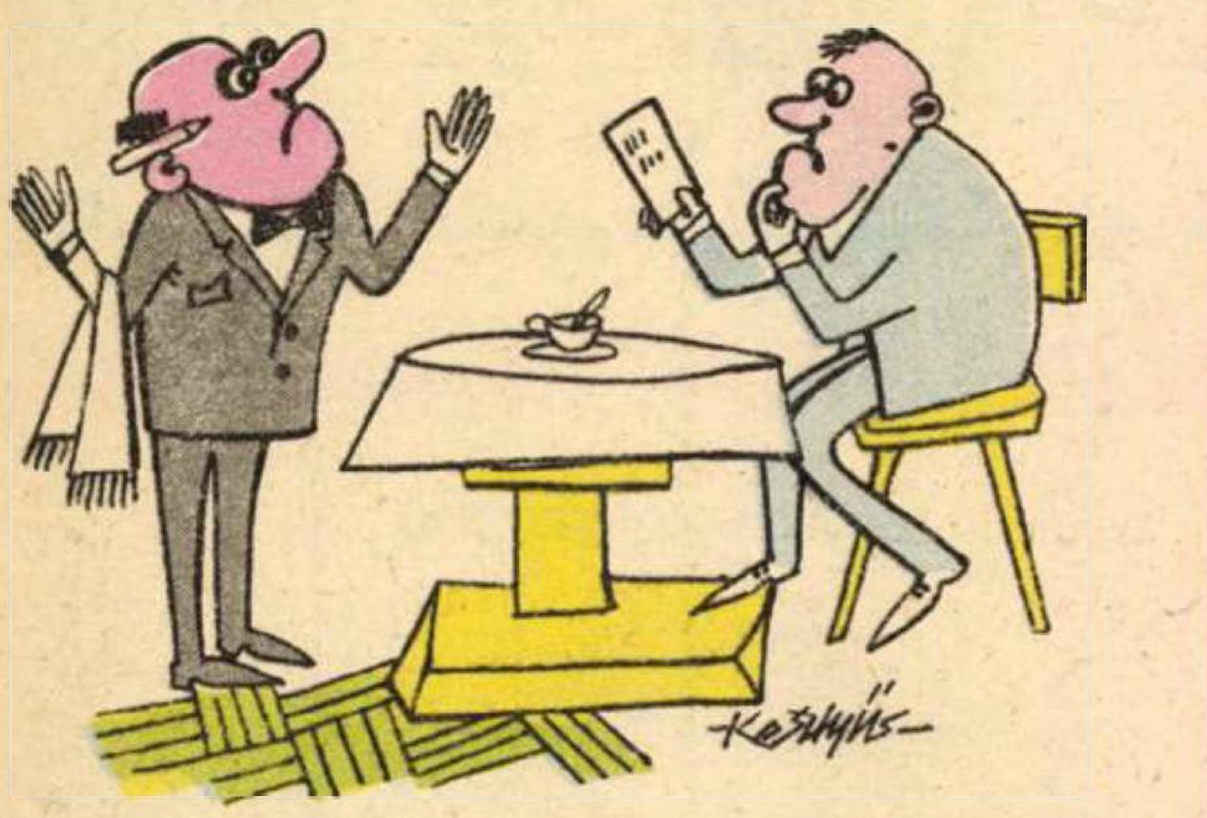
Nekiálltam számolni és kiderült: egy anyós élete a bírói ítéletek aránya szerint háromezerhatszázkilencvenkét forint harminc fillért ér, ha eltekintünk az ezer forinton felül lopott néhány őszibaracktól és szőlőfürttől.

Ez persze nem fix összeg, a gyümölcs-árak alakulásától függően változhat.

Bő szüret esetén célszerű, ha az anyósok nem nagyon mutatkoznak a vejük előtt.

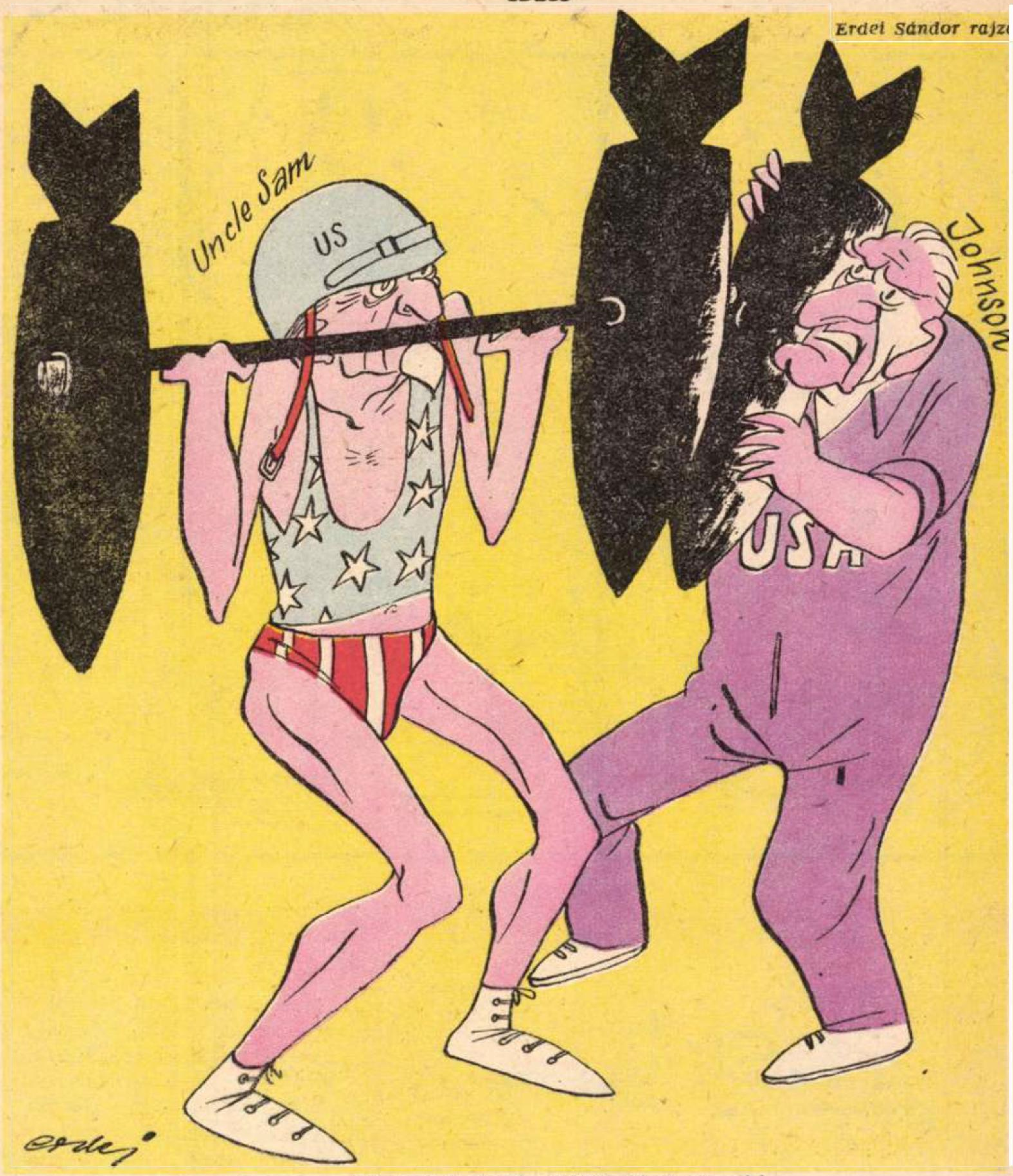
K. A.

A JÖVŐ ÚTJA



– Nem uram, a szimplához nem jár ingyen utazás a mexikói olimpiára, csak a duplához...

EDZÉS



– Mindent bele, Sam! Világsikert akarok!

Reménység

Remény mindig van.

Ez az, ami vigasztalást ad nekünk nehéz óráinkban.

Szívünk mélyén ott lapul, mint egy kis madár, és ha elcsüggedünk, képzeletünk szárnyán a magasba szárnyal és megcsillogtatja előttünk színes tollait.

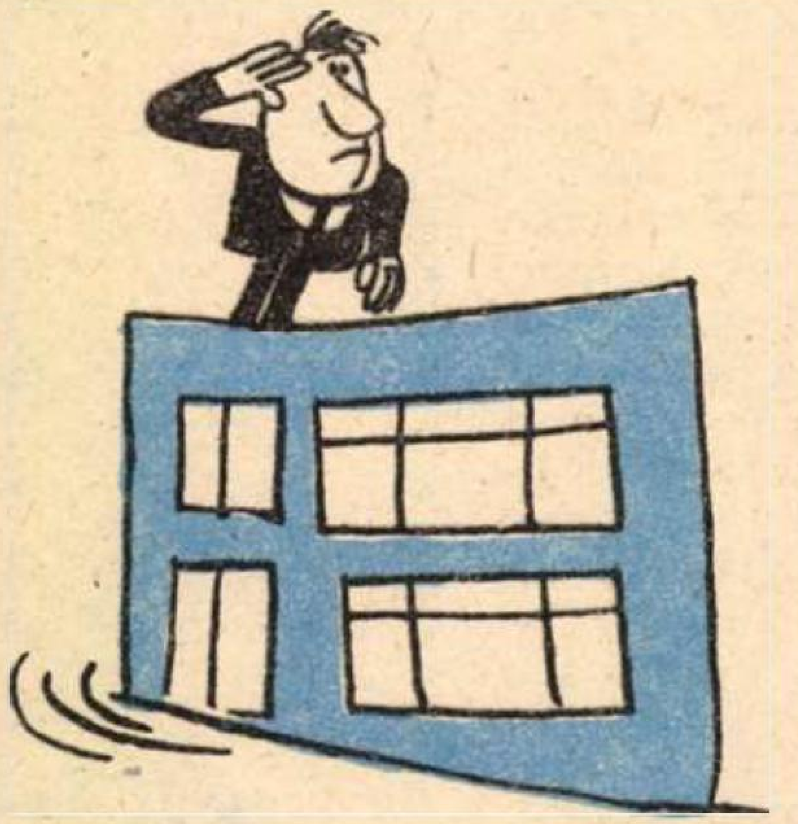
Reménység nélkül nem is lehet élni, vagy legalább is nagyon sivár lenne az életünk. A remény olyan, mint a napfény télen: egy kis melegecskét is ad, és szebbé, derültebbé teszi körülöttünk a világot.

Itt van például a Bebek utca 6. számú társasház esete, amelyet — mint az Esti Hírlapban olvastam — egyenetlen talajra építettek. A talaj egyik része kemény mészkő, a másik pedig laza szerkezetű. Ennek ellenére az építést elkezdték, de csakhamar észrevették, hogy a ház egy része süllyedni kezd. Ekkor abbahagyták az építést.

El tudom képzelni, milyen szomorúak voltak az építészek. Álltak a Bebek utca 6. szám előtt, és nézték, nézték a süllyedő házat. Sokkai szebb lett volna persze, ha az épület nem leszáll, hanem fel a magasba, a felhőkbe, fel egészen a csillagokig, aztán könnyedén, imbolyogva elrepülne, ismeretlen, titokzatos tájak felé. Természetesen ez is kínos, de ha egy ház süllyedni kezd, mint egy léket kapott hajó, az sokkal, de sokkal kínosabb.

Lehet, hogy a főépítész már el is határozta magában: nem hagyja el a házat, együtt süllyed el vele. Lelki szemeimmel már láttam is a főépítészt, amint feszes vigyázzban, tisztelegve áll a süllyedő ház tetején, és hiába kiabálnak a többiek: „Jöjjön le, mérnök úr!", ő nem moccan, és együtt süllyed el a házzal a Bebek utcában.

De nem így történt.



A süllyedés megállt. S akkor — idézem az újságot — „ABBAN A REMÉNYBEN, HOGY KOMOLYABB BAJ NEM LESZ, FOLYTATTÁK AZ ÉPÍTKEZÉST."

Amikor ezt a mondatot elolvastam, bizonyisten, elérzékenyültem. Hát igen, a remény, a reménység. Lám az építők szívében is kivirágzott...

Abban a reményben, hogy komolyabb baj nem lesz, folytatták az építkezést.

Eddig azt hittem, hogy a mérnökök ridegszívű emberek. Azt hittem, hogy csak a számok, tények, talajmechanikai vizsgálateredmények és a szigorú statikai törvények érdekliк őket, de úgy látszik, nem így van. Tévedtem. Persze, nem abban reménykedtek, hogy az épület egy napon hátracsapja a tetejét és hetykén fütyörészni kezd, ilyesmi csak bolond költők, vagy még bolondabb humoristák fejében történik meg. A Bebek utca 6-os számú ház építői sokkal szerényebbek voltak. Ők csak azt remélték, hogy nem lesz komolyabb baj. Baj lehet. Komoly baj is lehet. Csak komolyabb baj ne legyen, abban reménykedtek.

És mi történt?

Amikor a ház elkészült, az egyik lépcsőházban megrepedtek a falak. A szakemberek ekkor sokáig azon vitatkoztak: erősítsék-e meg a süllyedő házrészt, vagy bontsák le? Végül úgy döntöttek, hogy lebontják.

De komolyabb baj — hála a jóistennek! — nem történt, mert a lakók még nem költöztek be. Tehát az építőknek érdemes volt reménykedniük.

Emberek! Tanuljatok a példából!

Sose adjátok fel a reményt.

Még az is megeshet, hogy a szigorú vizsgálat után megbüntetnek valakit.

Semmi sem lehetetlen.

Remény mindig van!

Mikes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„KÜLDÖNC FIZETVE!"

Beteg édesanyám állapotáról szerettem volna hírt kapni, ezért telefonhoz kérettem egy rokonunkat a jászberényi postahivatalba. Hogy ne kelljen sokat várakoznom, „sürgős, dupla díjú, küldönc fizetve" beszélgetést jegyeztettem, délután 15 óra 20 perckor. A pesti központ öt perc múlva visszaszólt, hogy Jászberény vette a hívást. Na, gondoltam, akkor hamarosan beszélhetünk egymással, hiszen a hívott alig 200 méterre lakik a postahivataltól.

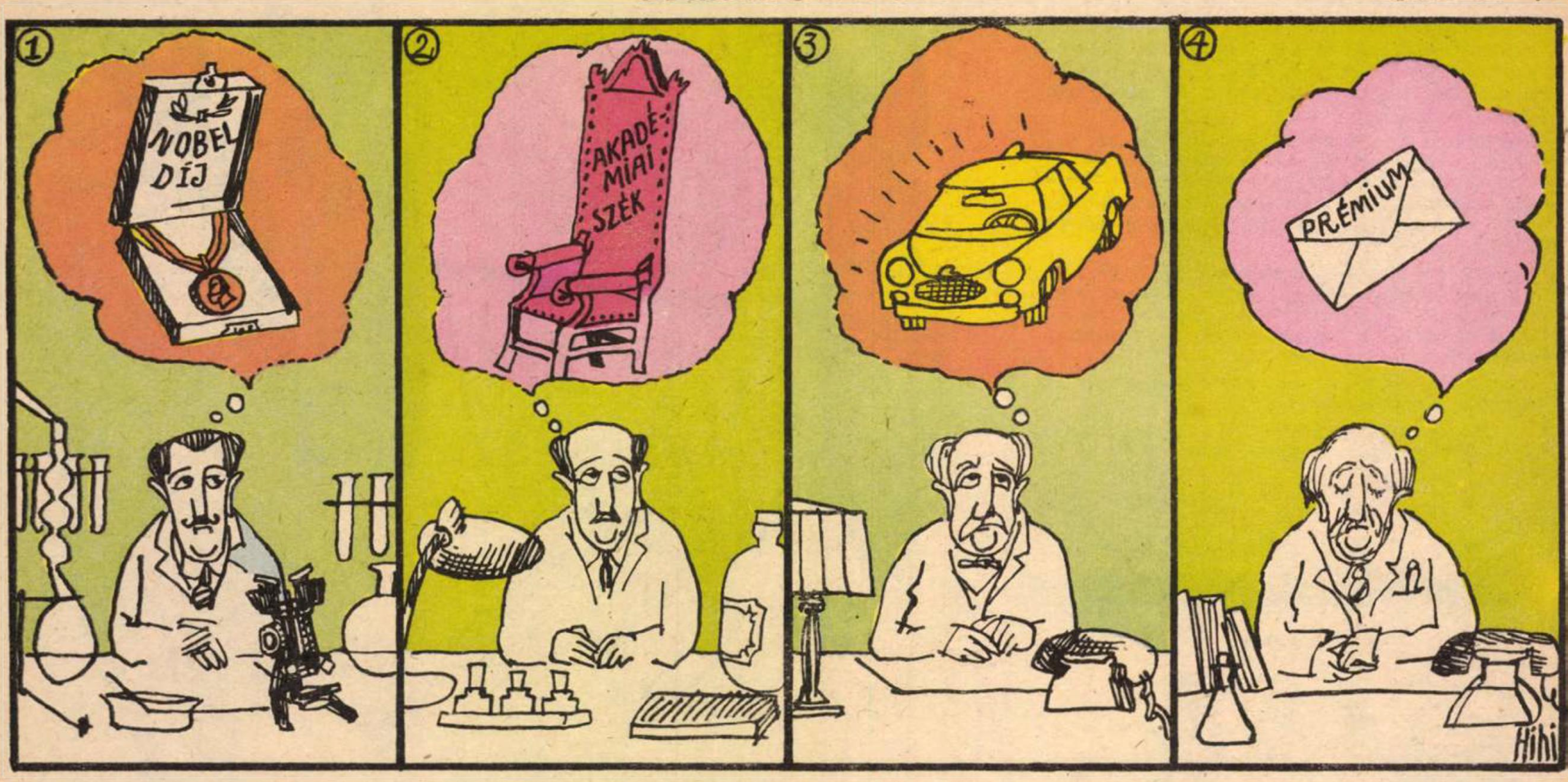
Nem akarom részletezni, ami ezután történt, a hosszas várakozás idegtépő óráit, elég az hozzá, hogy többszöri sürgetés után is csak 18 óra 40 perckor tudtunk a hívottal beszélni, mert csak 18 órakor kapta meg a posta értesítését. Tehát több mint két óra kellett a postának ahhoz, hogy 200 méternyi távolságra eljuttassa az értesítést a sürgős, dupla díjú telefonhívásról.

Meddig kellett volna vajon várnom — szimpla díjért!?

Dr. Imre Béláné
Bp., IX., Szobieszky J. u. 34.

ÁBRÁNDOZÁSOK

Hegedűs István rajza



Fasírt

Már vagy másfél esztendeje mondogatom a feleségemnek, hogy a fasírt nálunk nem az igazi. Mindig érzek benne egy kis sertéstarja ízt és egy kis marhahús ízt is, méghozzá a marhának az úgynevezett puha hátszín húsából, ez pedig különösképpen szokatlan a kizárólag sertésből darált húsban, amiből a mi fasírtunk készül.



Feleségem ilyenkor rámripakodik: ez teljesen ki van zárva, én csak képzelődöm. A sertés darált hús kilója ugyanis — magyarázta már többízben — 39 forint, a tarja ára 34 forint, a marha puha hátszintjét pedig csak 30 forintért mérik, tehát egyikük sem keveredhet a drágább 39 forintos sertés darált húshoz.

Ilyen meggyőző érveléssel szemben teljesen tehetetlen voltam, leszálltam hát a fasírtról. De azt már nem bírtam szó nélkül hagyni, hogy én, a saját háztartásomban a karajnak is ugyanolyan tarja ízét érzem, mint a fasírtnak.

— Talán tarját mértek neked, édes fiam, karaj helyett — mondtam szelíden a feleségemnek. De már meg is bántam: alig bírtam elviselni lesújtó tekintetét. Némán bámult rám, míg végre megszólalt.

Menjek idegorvoshoz — mondta csendesen —, esetleg az orr-fül-gégészetre, mert úgy látszik, ízlelési zavarok léptek fel nálam, ha már tarja ízét érzem annak a finom karajnak is, amit ő készít. Különben is — érvelt ismét — teljesen ki van zárva, hogy karaj helyett tarját mérjenek neki, egyrészt azért, mert észrevenné, másrészt azért, mert a karaj ára 44 forint kilónként, a tarjáé pedig csak 34 forint. Azt képzelem talán, akad egyetlen olyan húsbolt vezető is, aki úgy értelmezi az új gazdasági mechanizmust, hogy a 44 forintos árut belekeveri a 34 forintosba?

Nem, ezt igazán nem képzelem, gondoltam, s teljesen igazat adtam a feleségemnek: nincs más hátra, minthogy alaposan kivizsgáltassam magam. Hétfőn feltétlenül bemegyek a klinikára, talán egyedülálló orvosi eset vagyok.

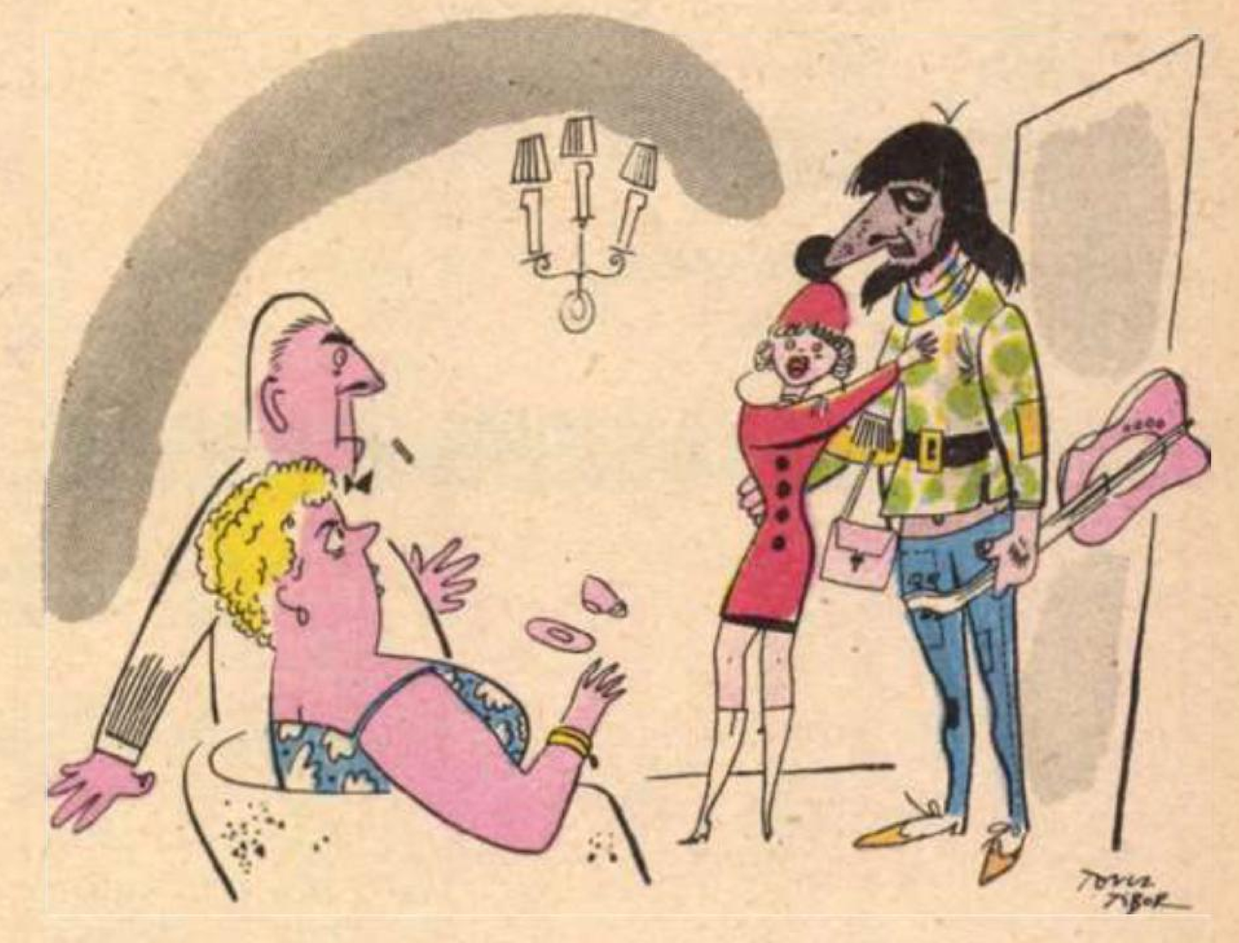
Bármilyen kíváncsi voltam jómagam is a vizsgálat eredményére, hétfőn mégsem mentem be a klinikára. Másnap ugyanis olvastam az újságban, hogy az újpesti István téri piacon bezártak egy KÖZÉRT-húsboltot, mert a 34 forintos tarját 44 forintos karajként, és 39 forintos darált húsként árusították, sőt az utóbbiba még 30 forintos puha marhahátszint is mértek. A húsbolt vezetői ugyanis összejátszottak a pénztárosokkal, az elárusítókkal és másfél esztendő alatt százezer forintot meghaladó csalást követtek el a vásárlók kárára. Még a szomszédos húsbolt vezetőjével is összejátszottak. Csak az ellenőrökkel nem játszottak össze. Az ellenőrök ugyanis folyamatosan ellenőriztek, de nem találtak semmiféle szabálytalanságot. Minek is játszottak volna össze velük?

Boldogan és szívrepesve mutattam az újságcikket a feleségemnek. Be van fejezve a húsvita!

— Menj csak be nyugodtan a klinikára fiam — mondta a feleségem gyengéden, miután nagy figyelemmel elolvasta a cikket, —, és vizsgáltasd ki magad, jó alaposan. Én ugyanis nem Újpesten szoktam vásárolni a húst...

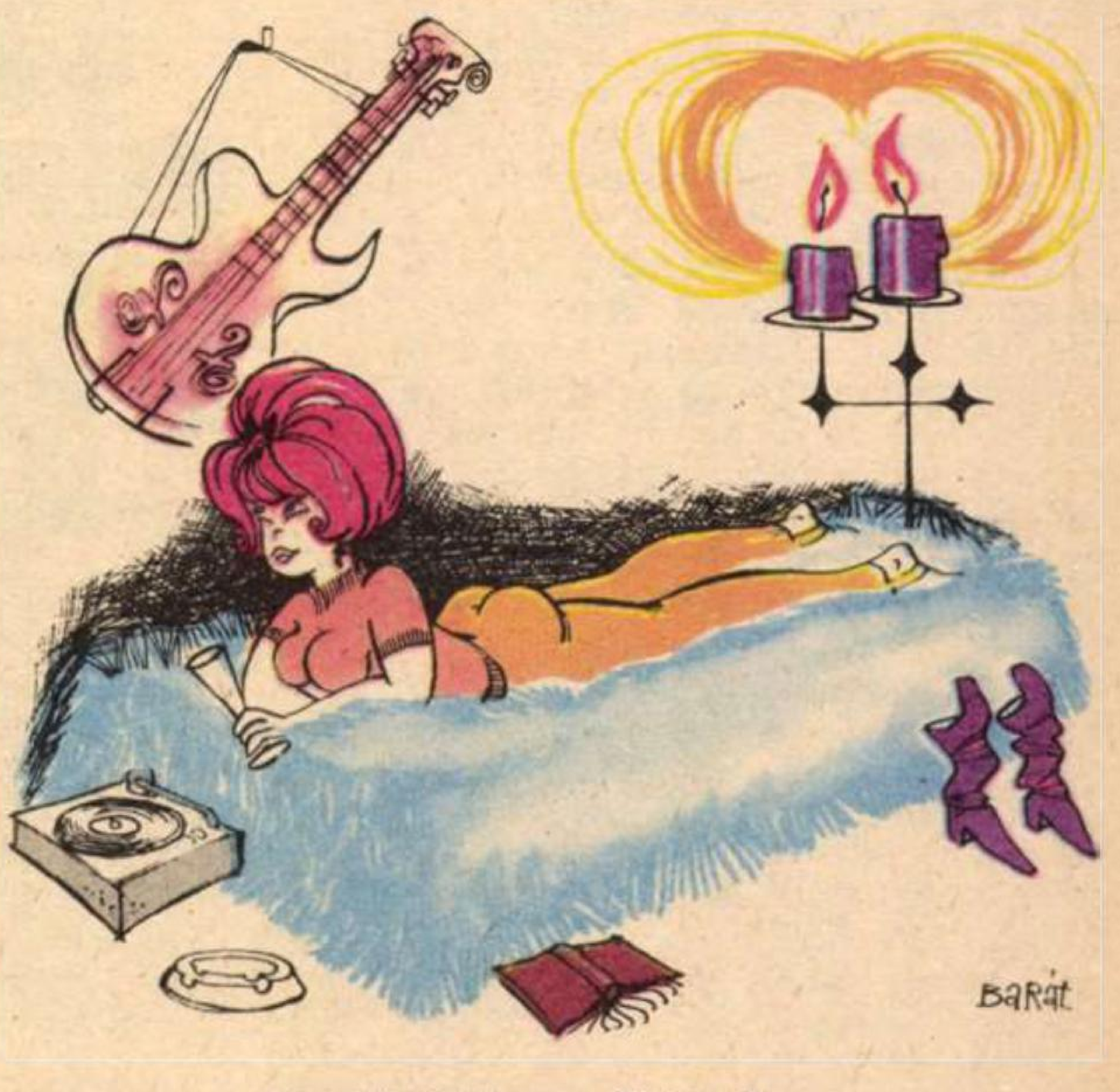
Földes György

HÁZASSÁGI ÉRTESÍTŐ



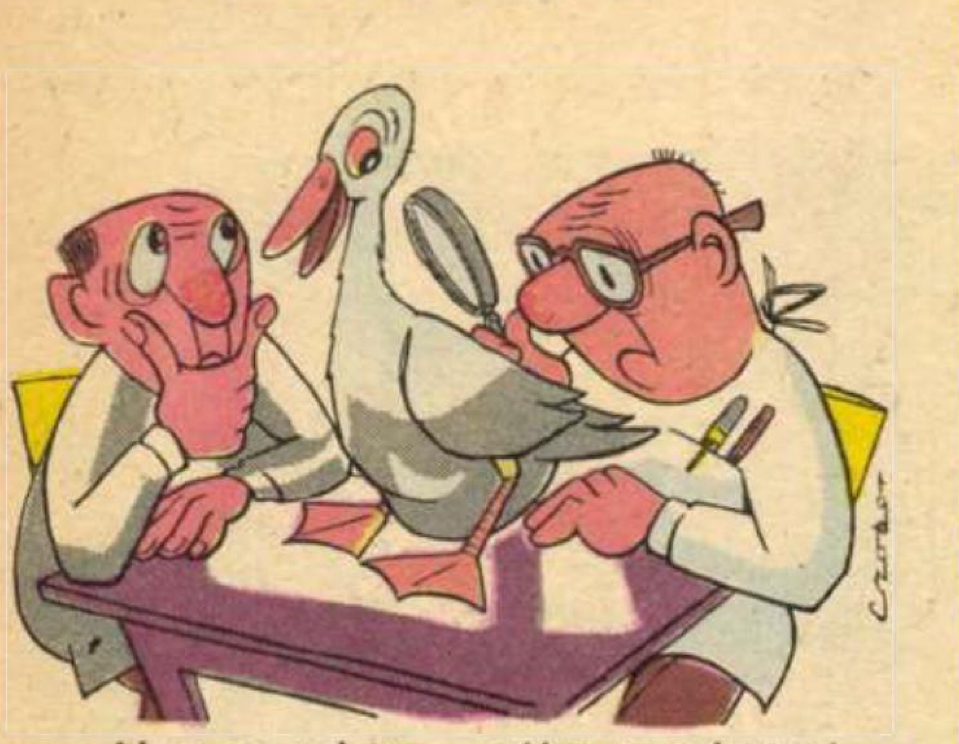
— Az én szobámban fog lakni, de ne ijedjetek meg, a fürdőszobát sosem használja...

CSALÁDTERVEZÉS



— Legelőször is egy férj kellene ..

EXPORT-PROBLÉMÁK



– Hogyan lehetne máját tenyészteni liba nélkül?

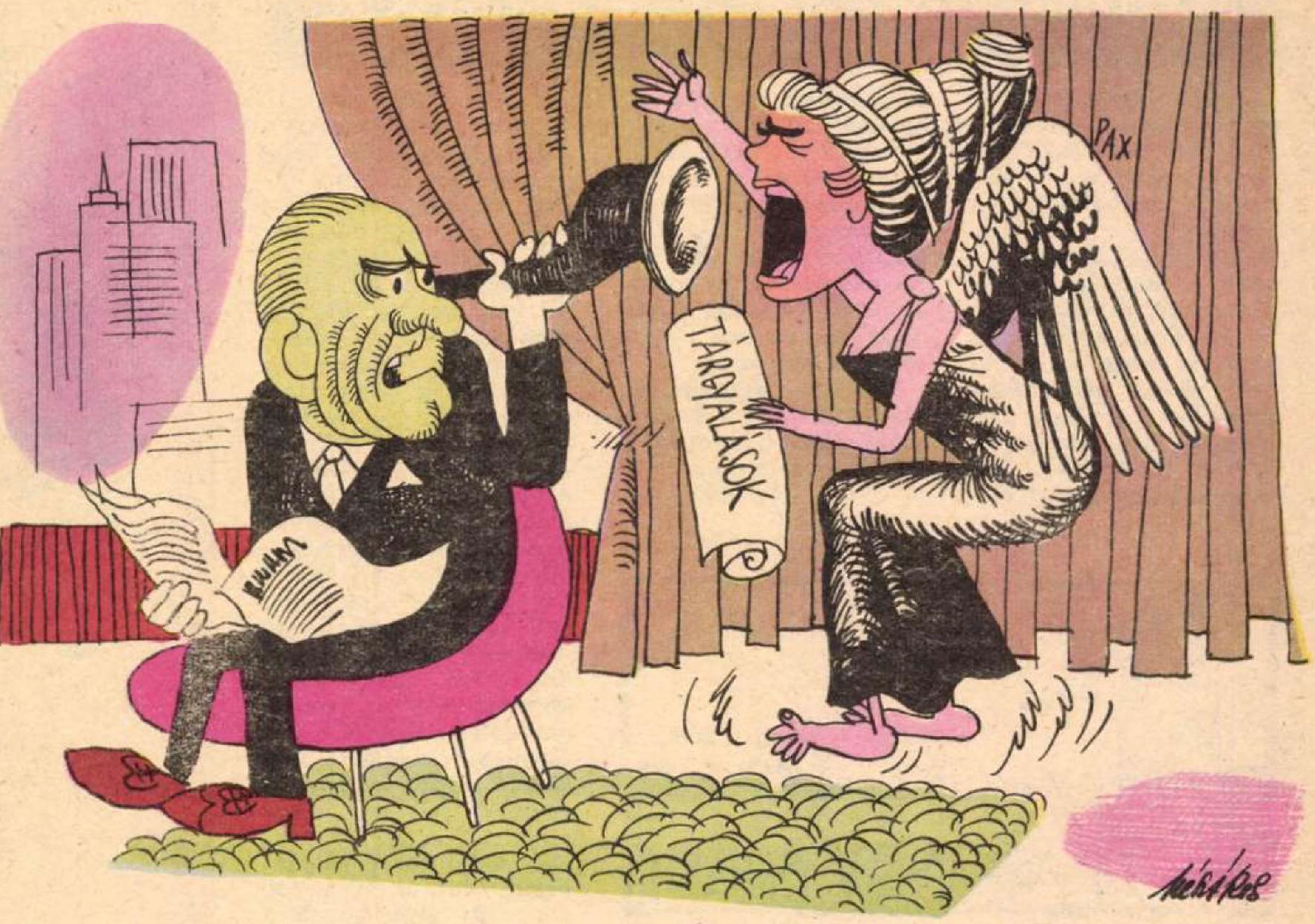
SOMBRERÓ A DIVAT



– Könnyű neki, focista a férje...

FURCSA SÜKETSÉG

Mészáros András rajza

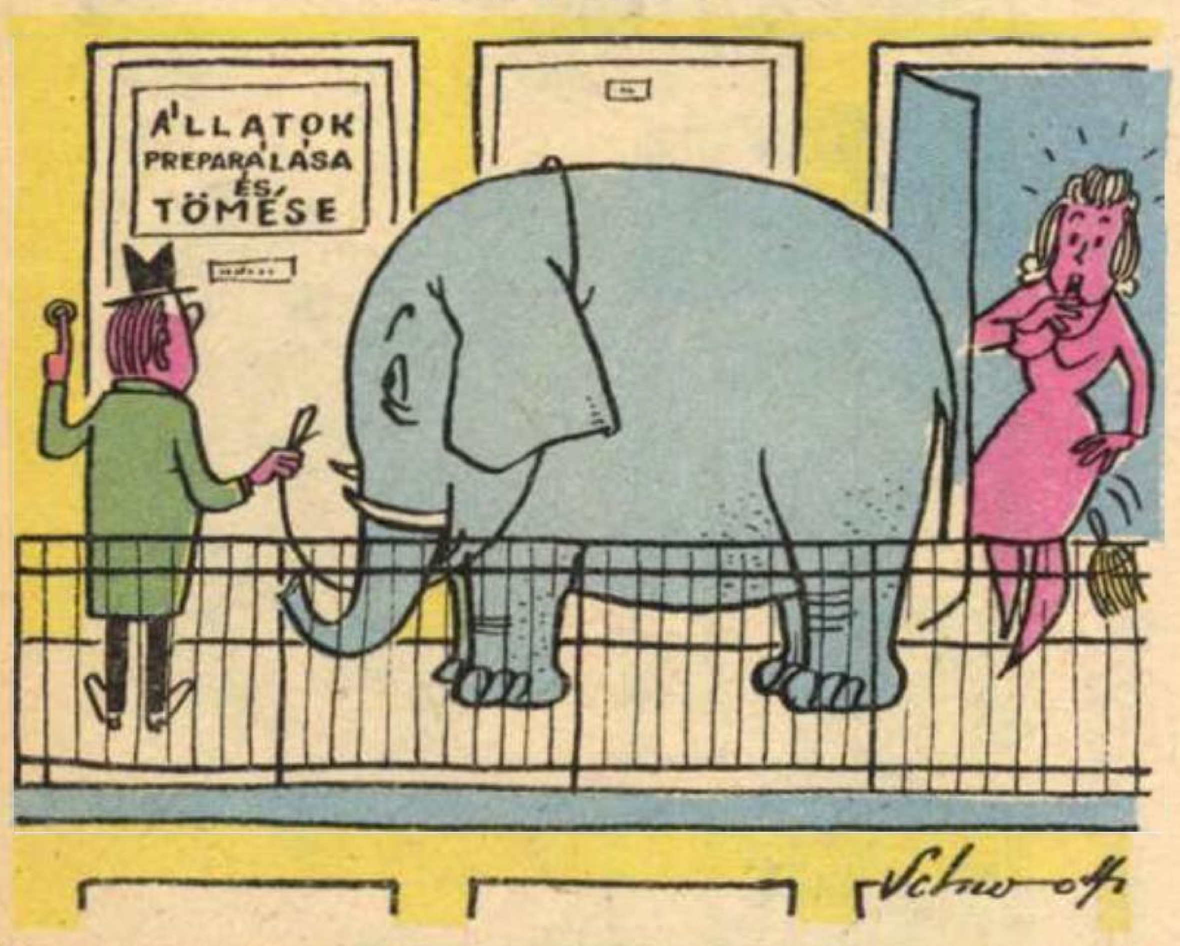


Johnson: Hee?!

MODERN FILOZÓFIAI IRÁNY



NAGY ÜZLET



Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Ketten beszélnek

1

— Halló, Rendőrség??

— Igen. Tessék kérem!

— Itt Kovácsné beszél. Kovács Gyuláné...

— Egy kicsit hangosabban, asszonyom! Alig hallani a hangját!

— Nem beszélhetek hangosabban... Egészen közel van hozzám az illető... Ha meghallja, hogy telefonálok, gyanut fog és egérutat nyer...

— Halló! Azt mondja meg, hogy honnan beszél?

— A hatezerkétszázhuszas illatszerboltból... Csobolyó tér három... Szóval mikor jöttök Mancikám?... Nagyszerű. És Zoli?

— Halló! Megbolondult?? Miket beszél?

— Benézett az illető ide hátra, az irodába. Sietnem kell...

— Dehát mi az, amit jelenteni akar nekünk?

— Egy magas férfi áll itt kint a pult előtt...

— És?

— Egy üveg nyolcszáznegyven forintos kölnivizet akar venni. Tessék sietni. Addig én szóval tartom...

2

— Laci bácsi kérem, volna egy nagy kérésem...

— Kivele, Pista fiam. Miről volna szó?

— Azt tetszik tudni, ugye, hogy én a zenei gimnáziumba járok?

— Hogy a csudába ne tudnám. És?

— Alakítottunk az osztályban egy pol-beat együttest.

— Derék dolog.

— Igenám, de nincs mit énekelnünk.

— Az már baj.

— Zeneszerzőnk volna, de sajnos, nincs szövegírónk. Enélkül meg semmire sem megyünk.

— Csak próbáljátok meg bátran. Ebben a műfajban a gyenge versek is jól hatnak. Az eszmei tartalomra kell gondot fordítani, nem a versformára.

— Csakhogy mi gyengét se tudunk írni. Nem írna nekünk egyet Laci bácsi?

— Nekem a verselés nehezen megy, fiam. De van egy régi gúnyversem a protekcióról. Megpróbálom előkeresni, ha gondolod.

— A protekcióról?

— Igen.

— Jaj, Laci bácsi, az az egy téma nem jó.

— Mért, édes fiam?

— Mert például engem is protekcióval vettek fel az iskolába.

3

— Tudja, hogy mikor lenne szép a világ?

— Ha a háborúk veszélye örökre megszűnne.

— Ez igaz. De most speciel nem erre gondoltam.

— Ha az ember embernek nem lenne farkasa.

— Ez fellengzős szamárság. Maradjon a reális síkon. Nos? Mit gondol, mikor lenne szép a világ?

— Ha megoldanák az időjárás szabályozását és mindig tavasz lenne...

— Nem. De közel jár hozzá. Nos? Mikor lenne szép a világ?

— Ha a becsület és jószándék elnyerné jutalmát.

— Ebben is van valami. De most speciel nem erre gondolok. Szóval nem tudja kitalálni?

— Hopp! Ha feltalálnák az örök ifjúság elixirjét. Eltaláltam?

— Nem.

— Akkor nem tudom. Szabad a gazda?

— Akkor lenne szép a világ, ha nem szaggatna a vállam.

(t.)

JEGYZŐKÖNYV

Amikor Benedek Vilmos szólásra emelkedett, minden háttérzaj elcsendesült, még Tóth Imre is abbahagyta a szamárfülek művészi felvázolását a jegyzetpapírra. Benedek a következőket mondotta:

„Szófukar ember vagyok, de most mégis beszélnem kell. Az a tényleges helyzet, hogy nálunk a jó fizetéseket nem a jó munka, hanem a jó szesztestvériség szerint osztogatják. A bort persze én sem vetem meg, de azt mondom, hogy más dolog a fehér asztal és megint más dolog az íróasztal. A kettőt meg kell tudni különböztetni egymástól. A kisipar, persze, sok mindenben különbözik a nagyipartól, de ezeknek a különbségeknek nem az a lényege, hogy az igazgató az állami fegyelem megtestesítője, az elnök pedig üzemi kényúr.

Az egyetértésnek és baráti légkörnek is megvan a maga értéke, de nem szabad túl nagy árat fizetni érte. Ha döntésről van szó, a mi vezetőségünk se hús, se hal. Én, megvallom, ezt nem szeretem. Olykor úgy érzem magam az egymást követő és egymásnak ellentmondó utasítások után, mint az a bizonyos apa, aki felült szamarára, míg a fia gyalogolt, de a sok szembejövő tanácsadó annyira megkavarta, hogy a végén hátára vette a szamarat.

Mindezek alapján, bár elnökünket és a vezetőséget általában személy szerint tisztességes embereknek tartom, úgy vélem, a vezetésre alkalmatlanok. Lopni bűn, de nem az egyetlen bűn. Olykor nem kisebb bűn a közösség érdeke ellen a tehetetlenség, a haverkodás légkörének eluralgása. Az ilyen légkörben az egyszerű dolgozó úgy érzi, nem jut oxigénhez, megfullad. Ez pedig nem jó dolog.”



Szavait hatalmas tapsvihar követte. Miután azonban már elég későre járt az idő, a termelési értekezletet bezárták.

Egy hét múlva a felettes szerv kézhez kapta az értekezleti jegyzőkönyvet, amelyben a következő figyelemreméltó részlet volt olvasható:

„Ezek után Benedek Vilmos emelkedett szólásra. Hangoztatta, hogy ő szófukar ember. Ennek ellenére nem veti meg a jó bort. Véleménye szerint a fehér asztal nem íróasztal, a kettőt még borivás után is meg kell tudni különböztetni egymástól. Akárcsak a kisipart a nagyipartól. A továbbiakban arról szólott, milyen értékes dolog az egyetértés és a baráti légkör szövetkezetünkben. Kiemelte azonban, hogy nem szereti sem a húst, sem a halat — ezzel kapcsolatban vezetőségünk már másnap elrendelte az üzemi konyha felülvizsgálatát, amelynek nyomán az élelmezés megjavítására került sor. Benedek kartárs ezután arról szólott, hogy valaki, akit nem akart megnevezni, hátára vett egy szamarat. Ami az elnököt és általában a vezetőséget illeti, személyszerint tisztességes embereknek tartja őket. Elvileg állást foglalt a lopás kérdésében is és kifejtette, hogy bűnnek tartja, bár egyetlen konkrét esetet sem tudott megemlíteni. Végül arról beszélt, hogy az oxigén hiánya fulladáshoz vezet, amit ő személy szerint nem tart jó dolognak.”

A jegyzőkönyvet a vezetőség két arra már a gyűlés elején kijelölt tagja hitelesítette. A felettes szerv küldötte a következő értekezleten megdicsérte a vezetőség gyors reagálását, amelyet az üzemi konyha elleni panaszokat illetően tanúsított.

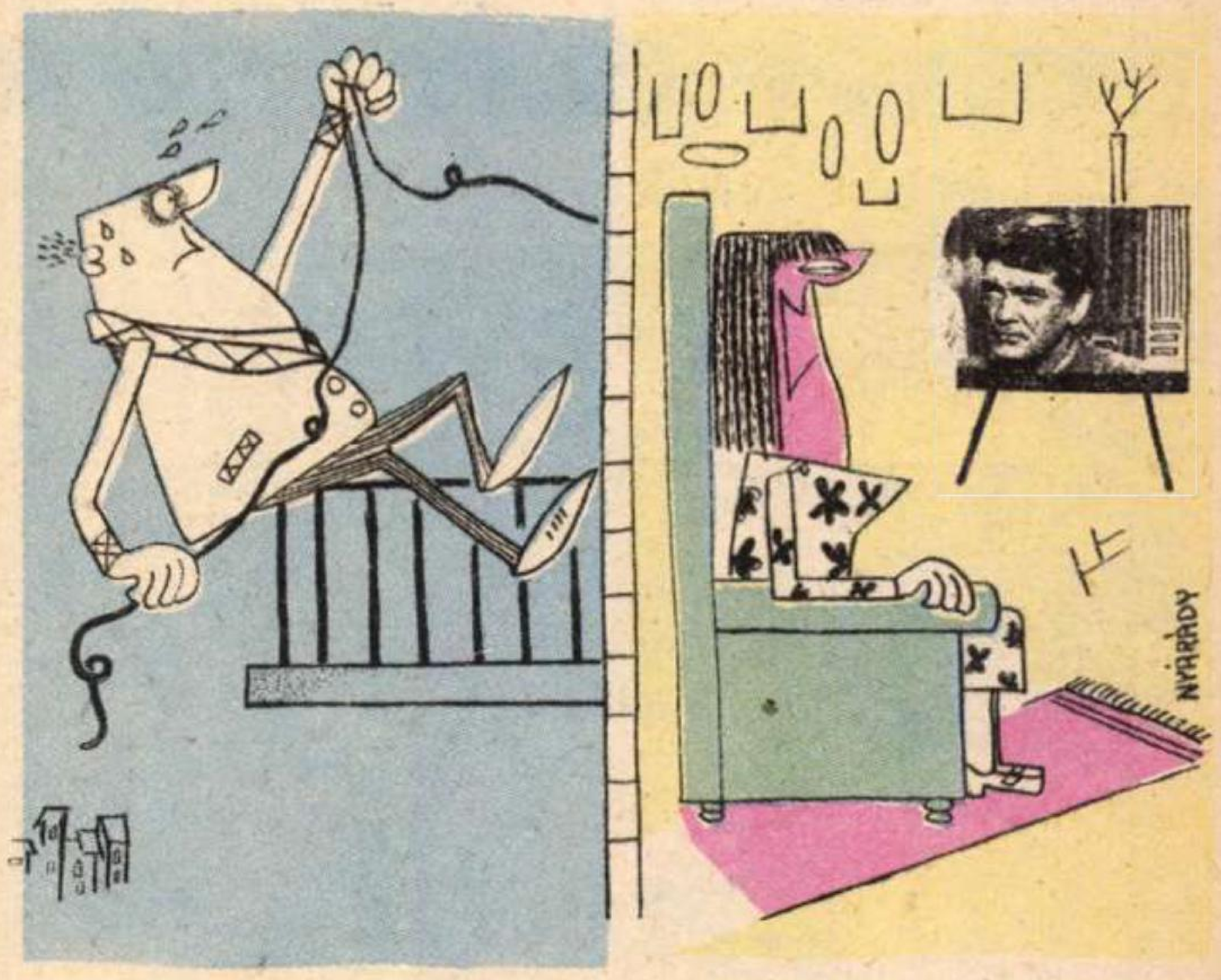
Gombó Pál

ELFOGYOTT A TÜRELME



– Halló, Sipecz úr, mi lesz már az ígért lakással?!

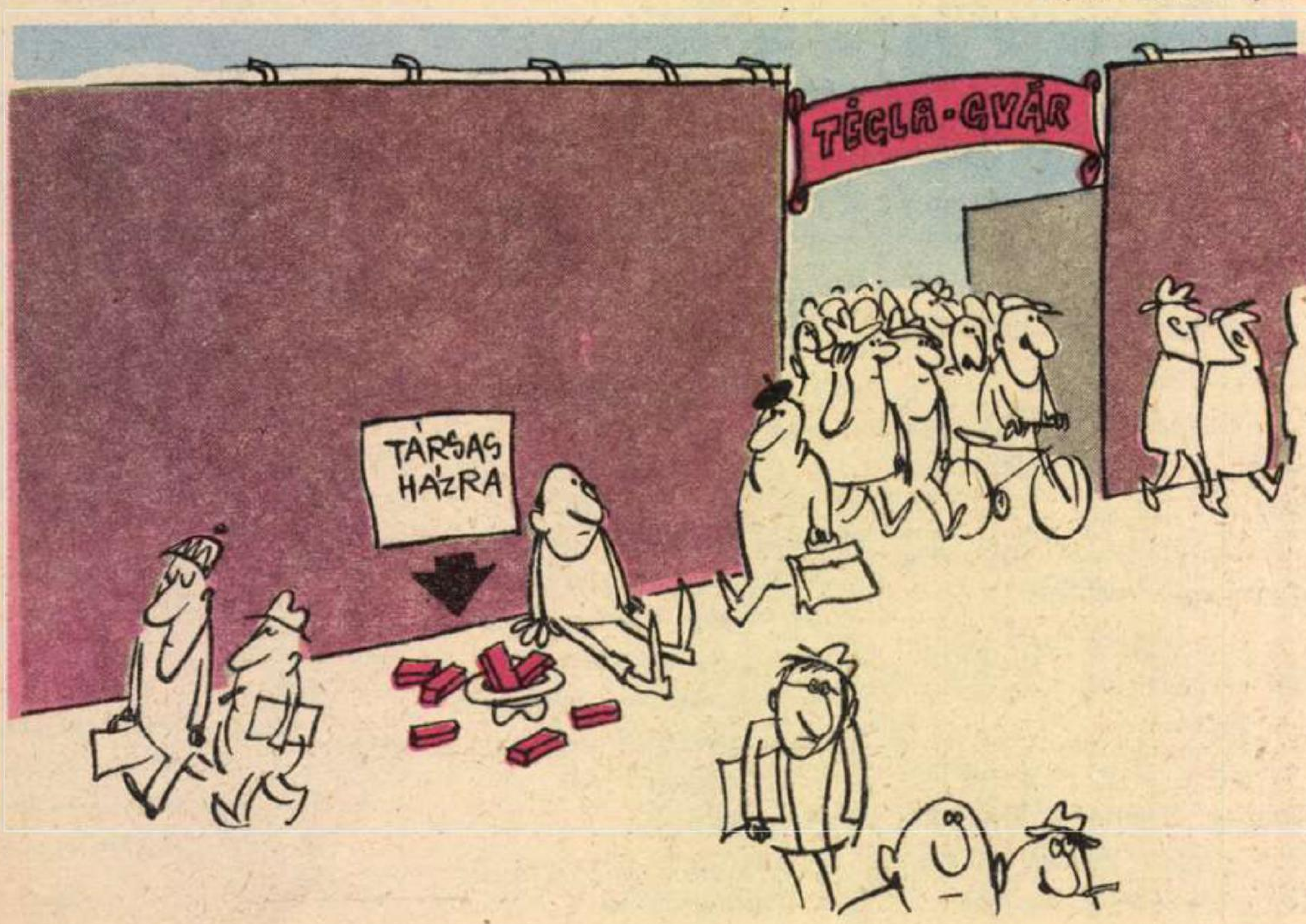
BEÁLLÍTÁS



– Most jó a kép, fiacskám, maradj így!

VALAHOGY EL KELL KEZDENI

Sajdik Ferenc rajza



LEGYÜNK KÖRÜLTEKINTŐEK!



farsang a köbön

Ha a népgazdaság egy-két területén esetleg történt is némi lemaradás az előző évek hasonló időszakában elért teljesítményekhez képest, ami a báli rendezvényeket illeti, nincs okunk szégyenkezésre.

A farsangi szezonban nem volt uborkaszezon. Budapesten és vidéken egymást követték a különféle jelmezes bulik. Hála az IBUSZ-nak, számos külföldi is megcsodálhatta, hogy mulat egy magyar kartárs.

Nekem különösen tetszett, hogy a murikat manapság már nem olyan hebehurgya módon szervezik, mint régebben, hanem szisztematikusan. Például rendkívül imponál, ahogy az illetékesek költséget és fáradságot nem kímélve előásnak minden olyan hagyományt népünk múltjából, amely akár csak a legcsekélyebb támpontot, vagy lehetőséget nyújtja valamiféle bál rendezésére. Nagyon helyes!

Érthető örömmel konstatáltam hát a Krumplibált, a Gyertyabált, sőt még a Babonabált is. Ez utóbbi, nyilván a felvilágosodás iránti különös fogékonyságunkat hivatott ünnepelni.

De van egy apróbb kifogásom. Még nem mindenhol tartják szem előtt azt az egyébként indokolt kívánalmat, hogy: „Megfelelő bált a megfelelő helyre!"

Nos, hogy a jövőben ne merülhessenek fel ilyen problémák, volna néhány konstruktív javaslatom, tudniillik, hogy kiknek a bálját, hol lehetne legstílszerűbben megrendezni:

a Szobrászok Bálját a Márványmenyasszonyban,

a Vadászok és a Kozmetikusok Bálját a Szép Ilonkában,

az Ékszerészek Bálját a Budagyöngyében,

a TÜKER Bált a Rózsafában, a Diófában, vagy a Normafában,

a Muzsikusok Bálját a Sipos Halászkertben,

a Patyolat Bált a Hableányban,

a Régészek Bálját a Luxorban,

a Nyugdíjasok Bálját a Százéves Étteremben,

a Jogász Bált a Mátyás Pincében,

a Totó- és Lottó-nyertesek Bálját a Kéményseprőben,

a Diétások Bálját a Lucullusban,

az Egyetemisták Bálját a Deák Kávéházban,

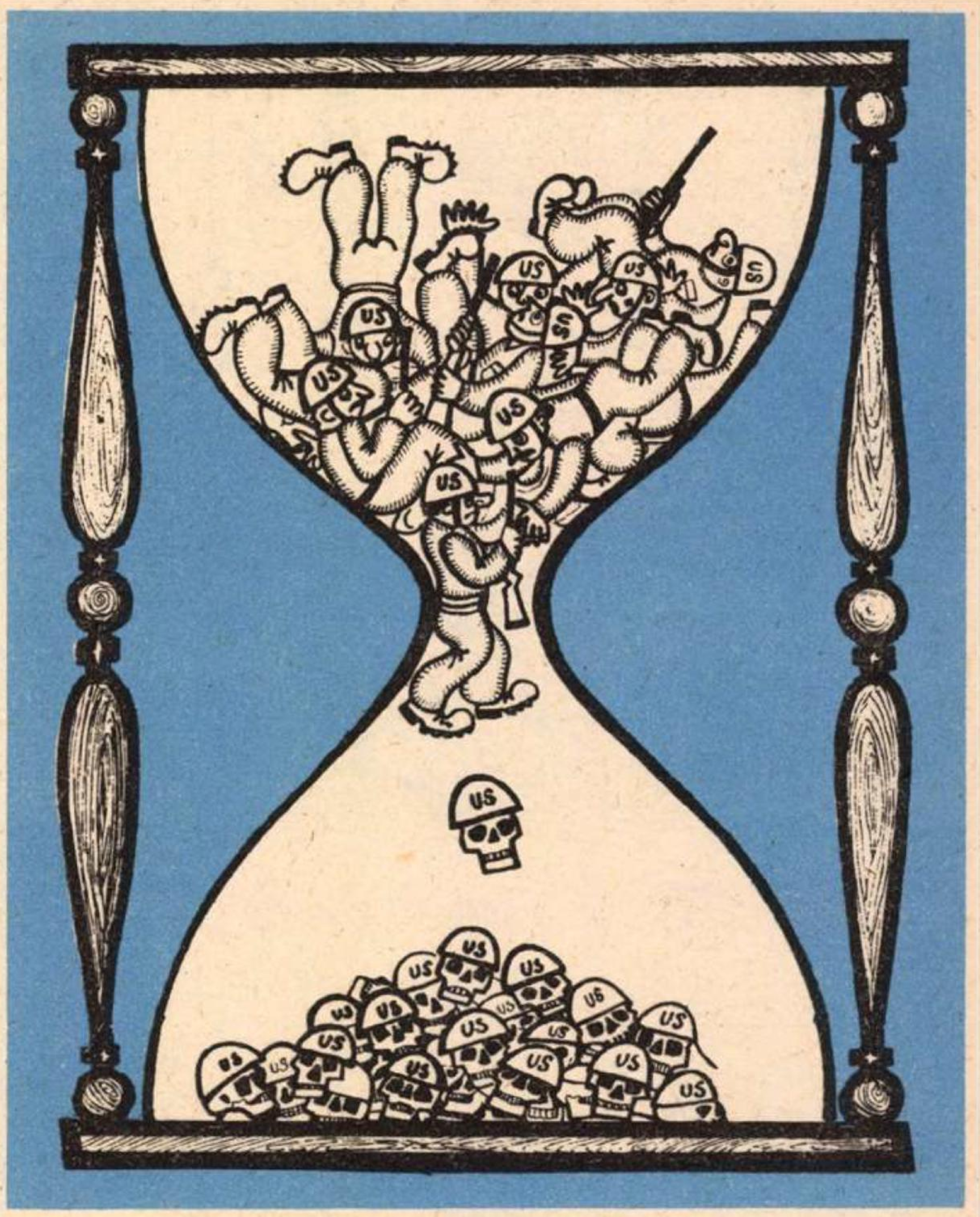
a Dilettánsok Bálját a Művész Vendéglőben,

az Alkoholisták Bálját a Tejvendéglőben,

s végül pedig az *Optimisták Bálját a Vigadóban.* Mert abban, hogy a Vigadó egyszer elkészül, már úgyis csak a legmegrögzöttebb optimisták reménykednek...

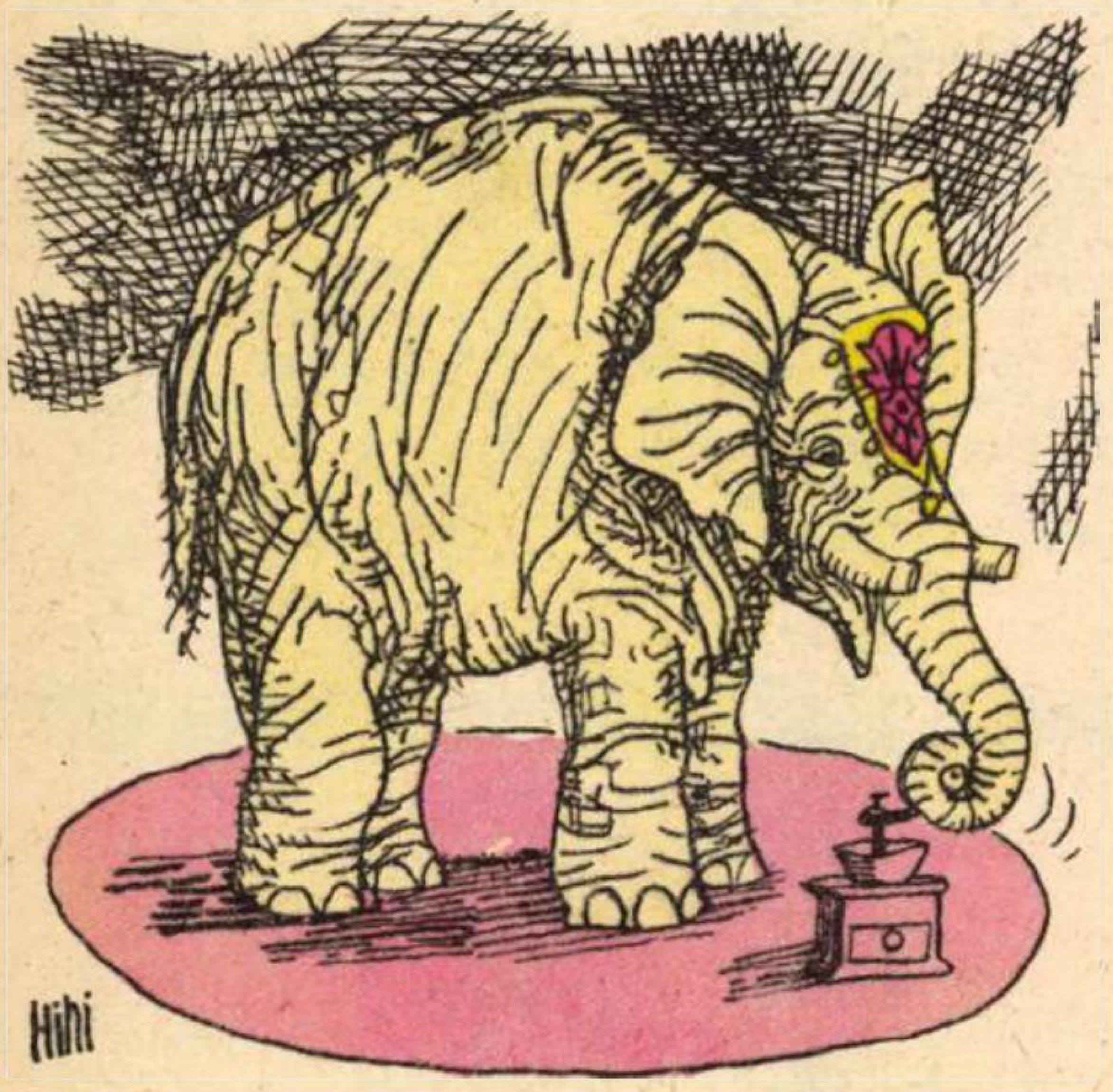
Dalmáth Ferenc

VIETNAMI HOMOKÓRA



(A berlini „Eulenspiegel"-ből)

TÚLZOTT RÁFORDÍTÁS



HORDOZHATÓ TÉVÉ



EMBERI BOLDOGSÁG

— Tessék elhinni, nem is nehéz boldoggá tenni az embereket! — mondta szerényen, de meggyőző erővel Sanyi bácsi, a házmester. Ő ugyanis házmester és nem házfelügyelő. Mindig utálta ezt a finomkodó megjelölést. Egyszer kifejtette, hogy felügyelni bárki tud, de az az igazi, amikor az ember mestere valaminek. Karmester, polgármester, házmester — ezek a megtisztelő címek! Egy nagy írónak senki sem mondja, hogy „kedves felügyelő!", de azt annál inkább, hogy „kedves Mester!" Mindezt csak azért bocsátottam előre, mert Sanyi bácsinak régi tisztelője vagyok, tudom, hogy komoly ember, s minden szavának súlya van. Éppen ezért tett rám mély benyomást fenti kijelentése.

Nekem ugyanis ellenkező a véleményem, mert úgy tapasztaltam, hogy nagyon nehéz az embereket boldoggá tenni. Nem a levegőbe beszélek, a gyakorlati szakember szól belőlem. Több ízben akartam már boldoggá tenni az emberiséget, de minden alkalommal kudarcot vallottam.

Érthető tehát, hogy érdeklődéssel vártam, miféle ellenszere van Sanyi bácsinak a boldogtalanság ellen.

— Vannak napok — fejtegette Sanyi bácsi —, amikor csupa savanyú arcot látok belépni a kapun. Front átvonulás, füstköd, alacsony légnyomás, meg efféle. Az emberek ingerlékenyek, fejfájósak, nem tudnak aludni, mindennel elégedetlenek. Hol az egyik,



hol a másik lakásból szűrődik ki veszekedés. Tudja, mit csinálok ilyenkor?

— Mit? — kérdeztem izgatottan.

— Elzárom a vizet! — mondta Sanyi bácsi, s amikor látta, hogy a meglepetéstől a torkomon akadt a szó, így folytatta: — Kezdetben a hatás lehangoló, a legtöbb ember még idegesebbé válik. Még ez is! — hallani. Van, aki lejön panaszkodni, hogy mi az, miért nincs víz. Mondom biztosan csőtörés van a közelben, már bejelentettem a Vízműveknek, de nem nagyon biztattak. A lakók egy-két átok elmorgása után mérgesen távoznak. Szemrehányásokat is kapok persze, hogy miért nem szóltam előre, nincs egy csepp vizük sem, kezet sem tudnak mosni, kávét sem tudnak főzni, megeszi őket a piszok. Ez így megy egy órán keresztül. Aztán kinyitom a főcsapot. Nem akarok túlozni, de a házat valósággal felveti a boldogság vihara. Élénk kiáltások hallatszanak: „Van már víz!". Mindenfelé boldog csobogás. Sivatagi vándorok, hajótöröttek öröme újjong így az első korty friss víz után. Az egyik lakásból vidám énekszó szűrődik ki: „Árpád apánk, ne féltsd ősi nemzeted!". Engem pedig felemelő érzés fog el, mert nagy dolog ám boldoggá tenni az embereket. És én szeretem az embereket. Kedvesek, szerények. Hogy tudnak örülni minden kis apróságnak!

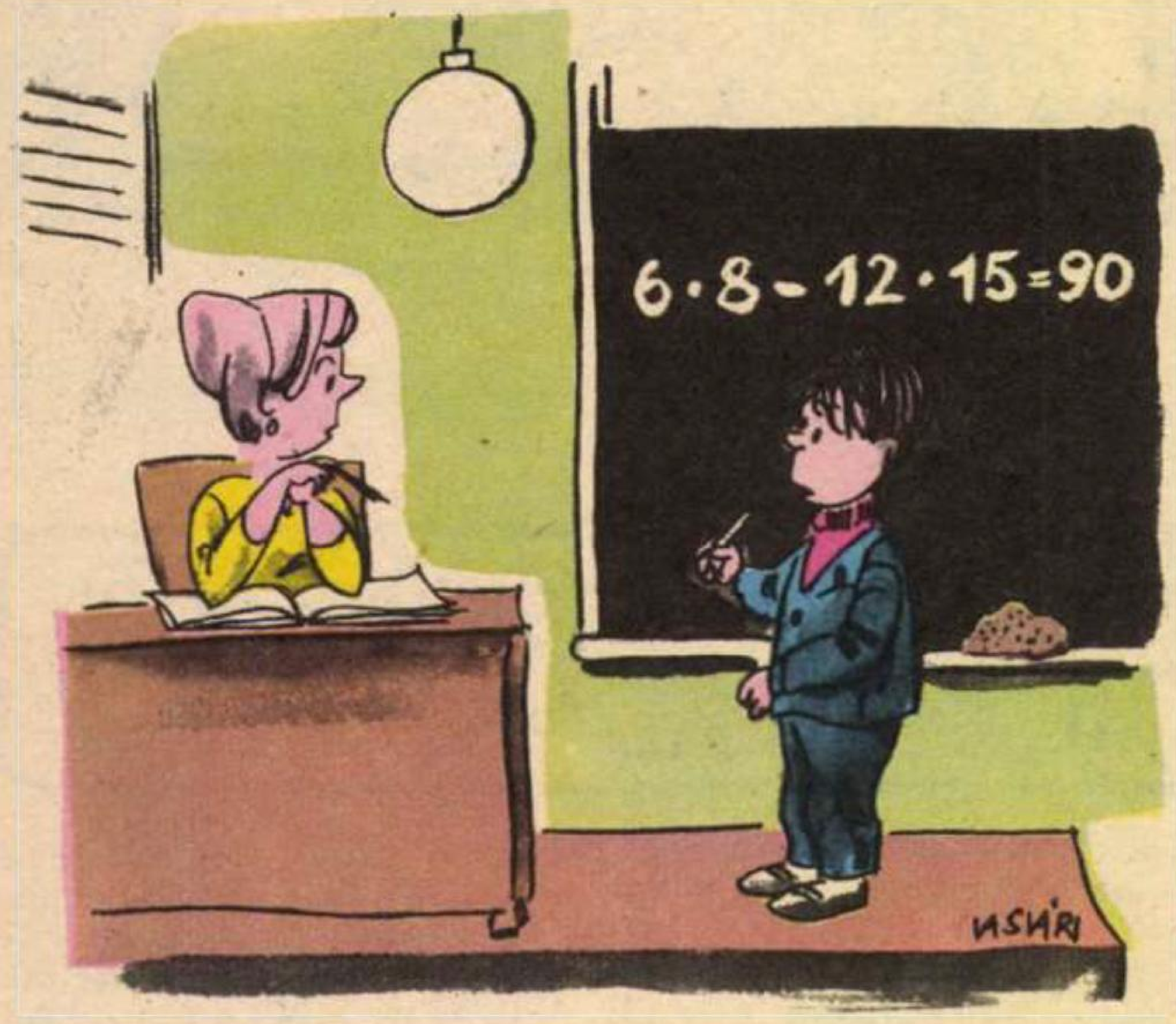
Mit tehetek hozzá mindehhez? Sanyi bácsi nemcsak szereti, de ismeri is az embereket.

Feleki László

PRAKTIKUS DIVAT



MENTŐ ÖTLET



– Lottószámnak sem jó?...

CSÚCSVERS

Feltűnő, hogy a CSÚCS szavunk
virágkorát éli ma,
mondhatnók: hisz magyar szó az,
őshazája nem Lima.

No, de azért túlszapora,
mint mondjuk, utcán a lom,
nálunk egy kis forgalmi zűr
már roppant CSÚCSFORGALOM.

Rádiómon koraestig
szürke műsort hallgatok,
mivel nívós adást csupán
CSÚCSIDŐBEN hallhatok.

KERAVILL-ban eladóval
vívok konok, hosszú pert:
– Zsebrádió helyett, – mondja –,
vegyen inkább CSÚCSSZUPERT!

Orvosom a cigit tiltja:
– Nem járható ez az út,
rossz közérzet lesz a vége,
vagy egy súlyos CSÚCSHURUT!

Donkó László

Pesti tudósítónktól

Figyelemre méltó párbeszéd az autóbuszon egy néni és egy bácsi között (mindkettő úgy 70 év körül lehet):

— Hogy tetszik lenni, kedves asszonyom?

— Én jól vagyok, köszönöm szépen, csak szegény édesapám nincs jól.

— Hány éves a kedves édesapja?

— Kilencvenhat.

— És mi a panasza?

— Azt mondja, fáradékony!

*

Csörömpölés a konyhában, ahol a szolgálatkész kisfiú társadalmi munkában mosogat. Dermedt csend, majd a kisfiú benyit a szobába:

— Anyu, te tudtad, hogy a tányérok is hasadás útján szaporodnak?

*

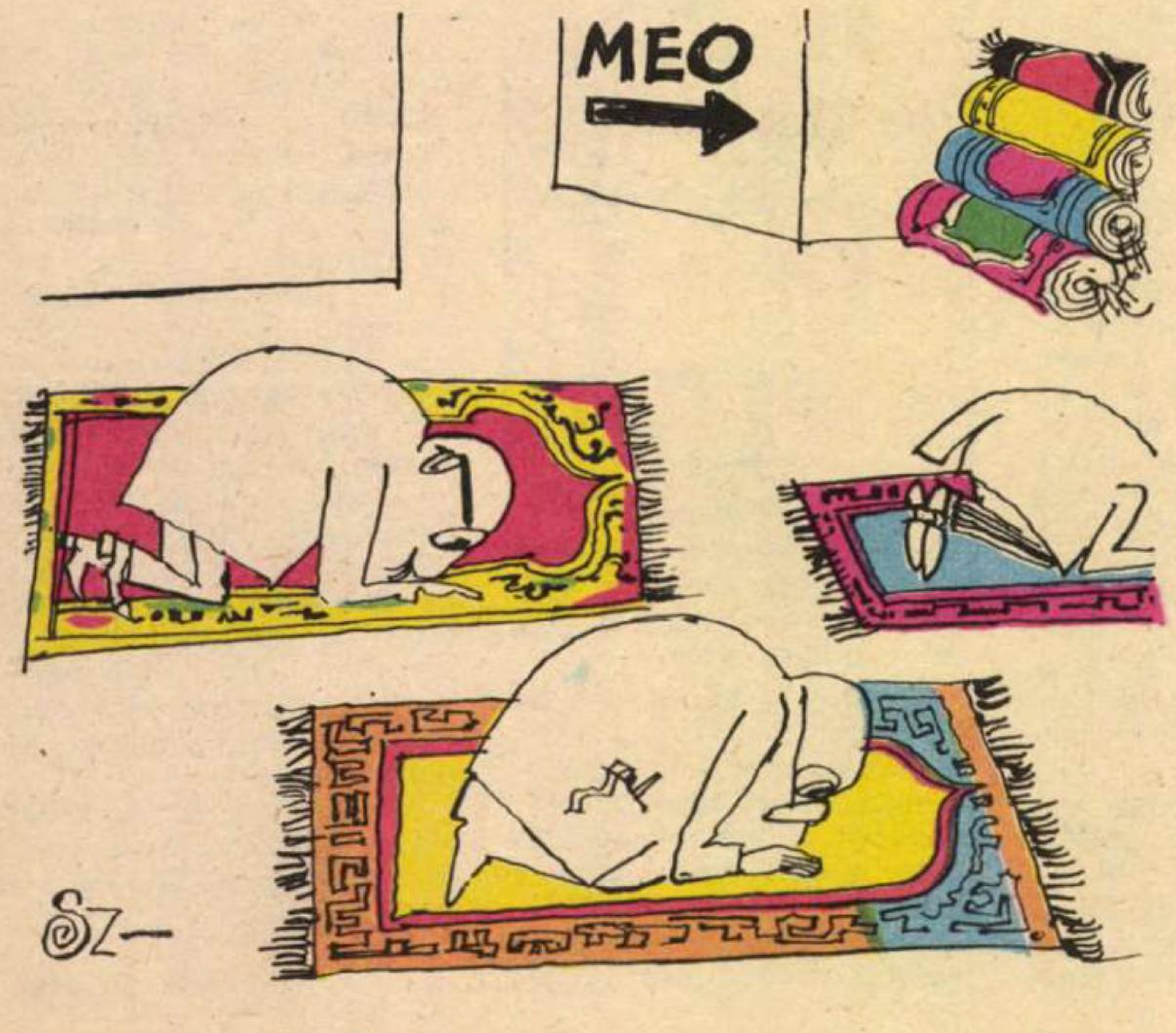
Furcsa világ ez! Tudósok, orvosok, művészek nem egyszer panaszkodtak, hogy nem kapják meg a megfelelő elismerést, bezzeg a balösszekötőket és a táncdalénekeseket valósággal szétszedik a valódi értékek iránt érzéketlen tömegek.

Most végre egy kiváló orvosprofesszort ünnepel a világ, Christian Barnard doktort, a világ első szívátültetőjét, aki műtétével új korszakot nyitott az orvostudomány történelmében. Őt fényképezik világszerte, őt rángigálják rádiómikrofonok és tévélámpák elé, s népszerűségének fényében olyan csillagok sütkéreznek, mint Gina Lollobrigida és Sophia Loren. Hatalmas összeget ígérnek emlékirataiért, s filmet készítenek életéről. Egész estét betöltő filmet egy sebészről! Nem egy legendás betyárról, nem egy mély lelki életet élő gyilkosról, s nem egy táncdalénekesről, hanem egy sebésztanárról. Lesz izgalom, vér is a filmben, de a vér a műtőasztalon folyik, s az izgalmat majd az szolgáltatja, hogy megdobban-e az új szív a beteg mellkasában.

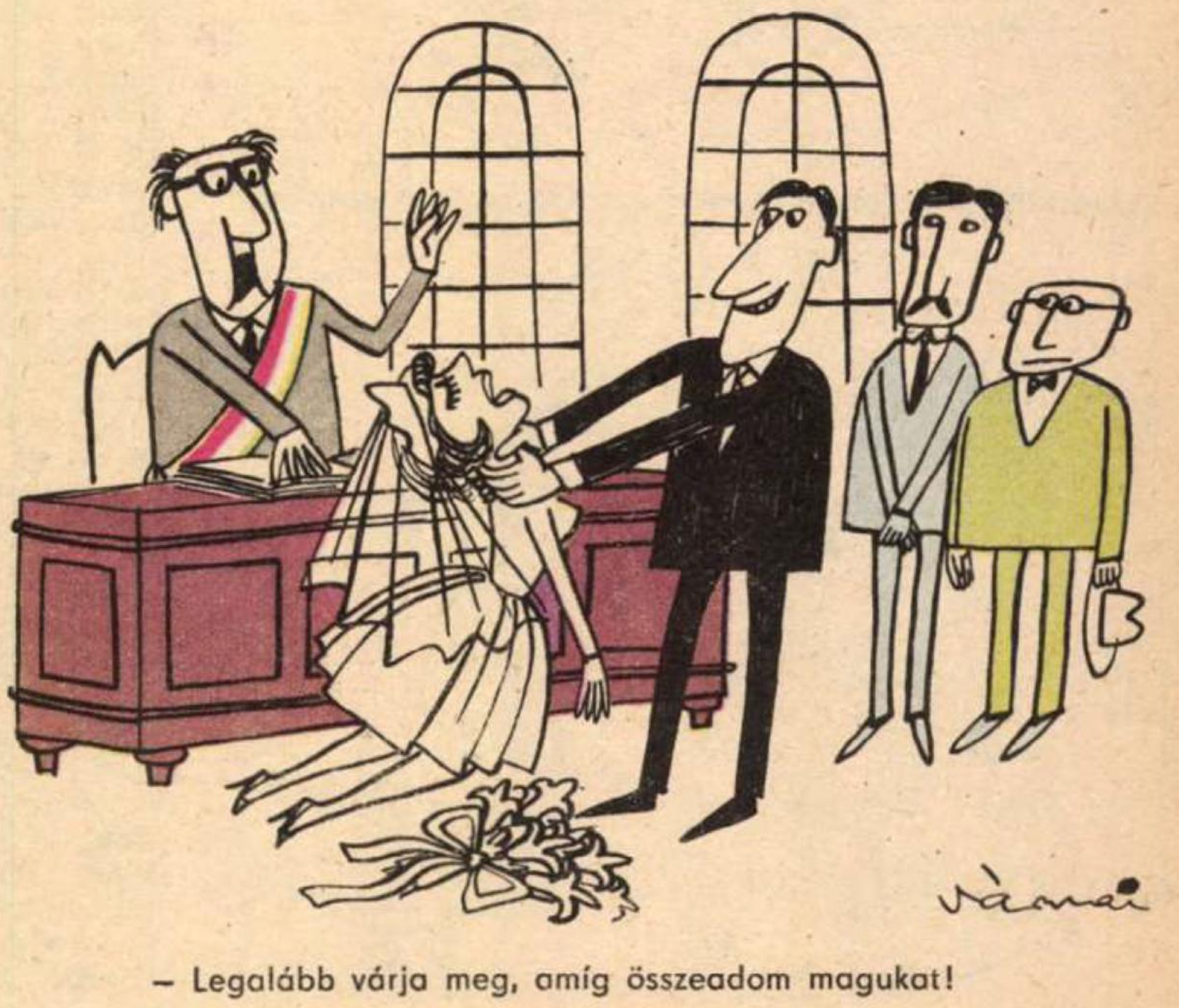
Barnard valóban világsztár lett, mosolygós, ifjú arca éppen olyan ismert és népszerű, mint akármelyik táncdalénekesé vagy filmcsillagé. Aki ezen fennakad vagy felhúzza az orrát, az gondoljon arra, hogy az irigy embereknek sem árt egy kis változatosság. Eddig labdarúgókat és táncdalénekeseket irigyeltek, most alkalmuk van egy sebészprofesszort irigyelni.

f. l.

IMASZŐNYEGEKET EXPORTÁLUNK



AZ ANYAKÖNYVVEZETŐNÉL



– Legalább várja meg, amíg összeadom magukat!

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE



VELEM TÖRTÉNT...

Ifjú festő koromban Párizsban éltem. Délutánonként ott üldögéltem a Dóm kávéház teraszán, többnyire Zilcer Gyula barátommal és festő-kollégámmal.

Egy napon gyönyörű nő telepedett le a szomszéd asztalhoz. Égővörös haja, mélytüzű barna szeme mindkettőnkre mély hatást gyakorolt. De hiába volt minden ügyeskedésünk — nem sikerült megismerkednünk.

Másnap, s az ezt követő két héten át hiába vártam Gyulát a Dóm kávéházban — nyoma veszett. A Bois de Boulogne-ban sétálva aztán váratlanul találkoztam vele.

— Hát te hova tűntél?

Titokzatosan mosolygott.

— Ne kérdezz semmit, gyere velem.

Kíváncsian követtem, de hiába faggattam, egy szót se volt hajlandó elárulni. Közben megérkeztünk egy elegáns kis palota elé. Zilcer becsöngetett, s legnagyobb megdöbbenésemre a két hét előtti, vörös hajú istennő nyitott ajtót. Barátomat nagy örömmel üdvözölte, sőt meg is csókolta, nekem meg csak odabiccentett.

A szalon tele volt vendéggel. Csupa ismeretlen arc — feszélyezve éreztem magam. Leültem egy távoli sarokba és rágyújtottam. De hamutartó helyett zavaromban a selyempamlagra ejettem a gyufát.

A háziasszony villámló szemekkel sietett oda, hogy megszemlélje a kiégett pamlagot. Felugrottam, s közben feldöntöttem az előttem álló asztalkát, a pezsgővel teli metszett üvegpoharakkal, rá az értékes perzsaszőnyegre.

— Bocsánat... — csak annyit tudtam dadogni.

— Nem tesz semmit — vetette oda vészjósló hangon a vörös tünemény, s otthagyott. Zilcer villámló szemekkel figyelte a jelenetet.

Később feketét szerviroztak. Mondanom sem kell, hogy ismét „brilliroztam": leejtettem a ritka-szép kínai kávéscsészét.

Az istennő ismét hozzámsietett, piskótalábacskáival arrébb rúgta a porceláncserepeket, s lesújtó pillantással tovalibegett.

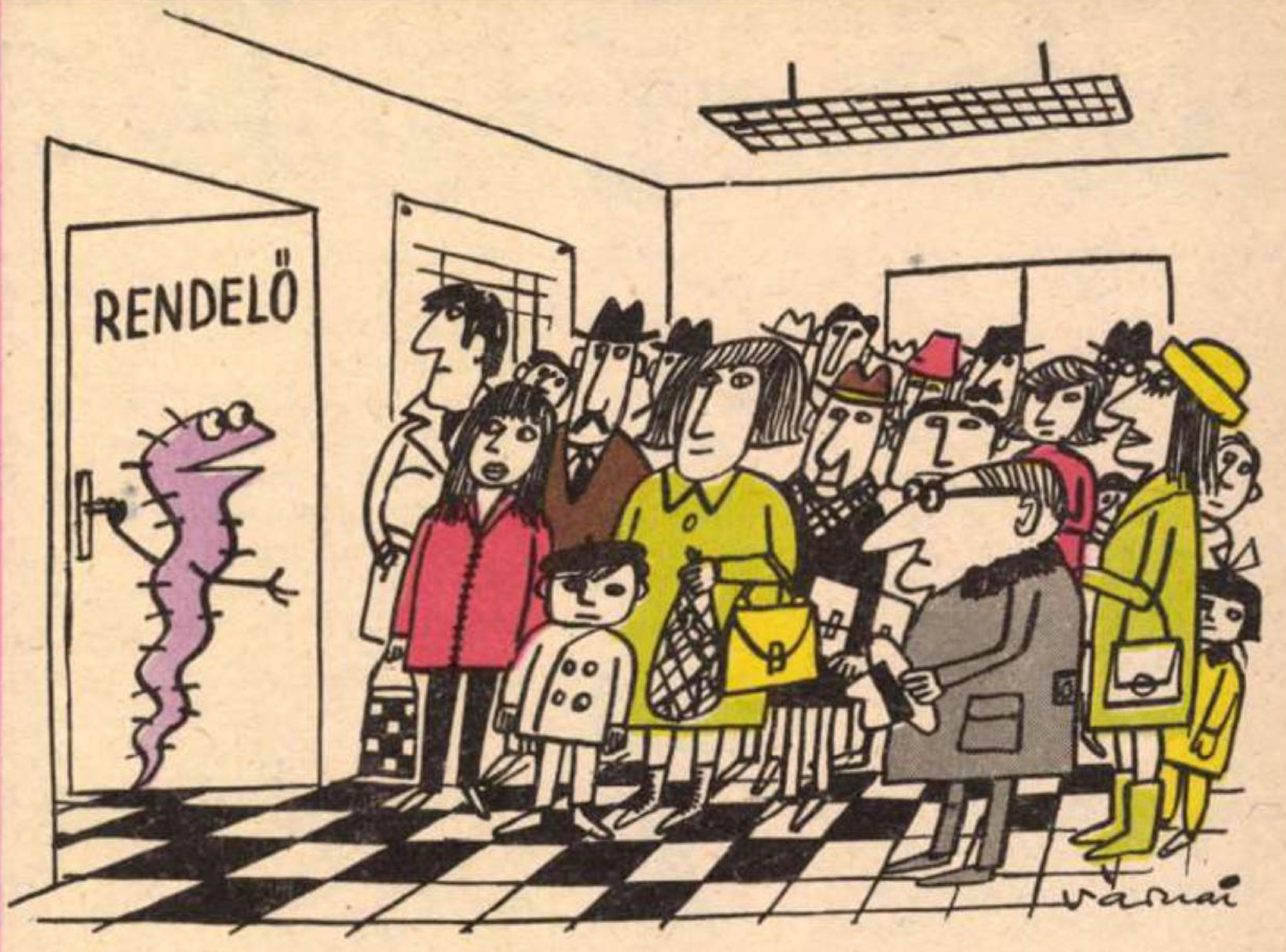
Mit tehettem mást: észrevétlenül távoztam.

Másnap délután — s attól kezdve minden nap — újra ott ült Zilcer a Dóm teraszán, de egyedül.

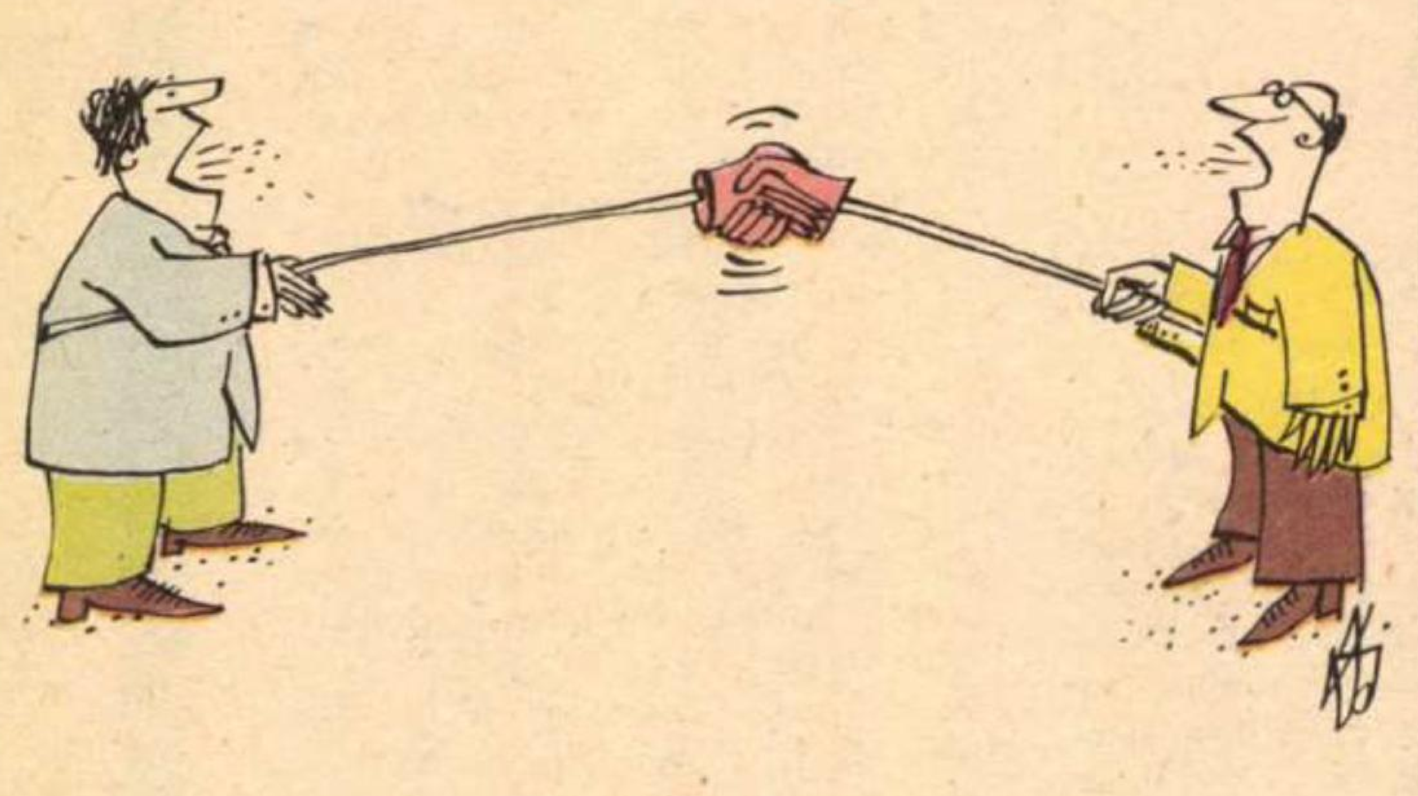
Még a köszönésemet sem fogadta...

Biai Föglein István

INFLUENZA

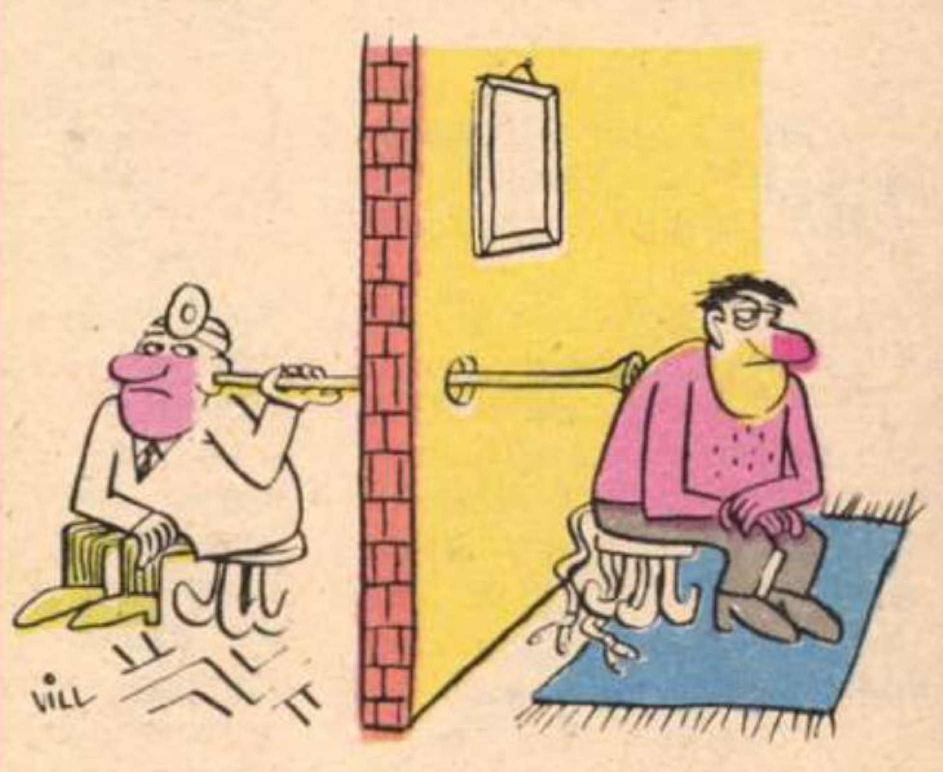


– Kérem a következőt!



– Szervusz! Örülök, hogy látlak!

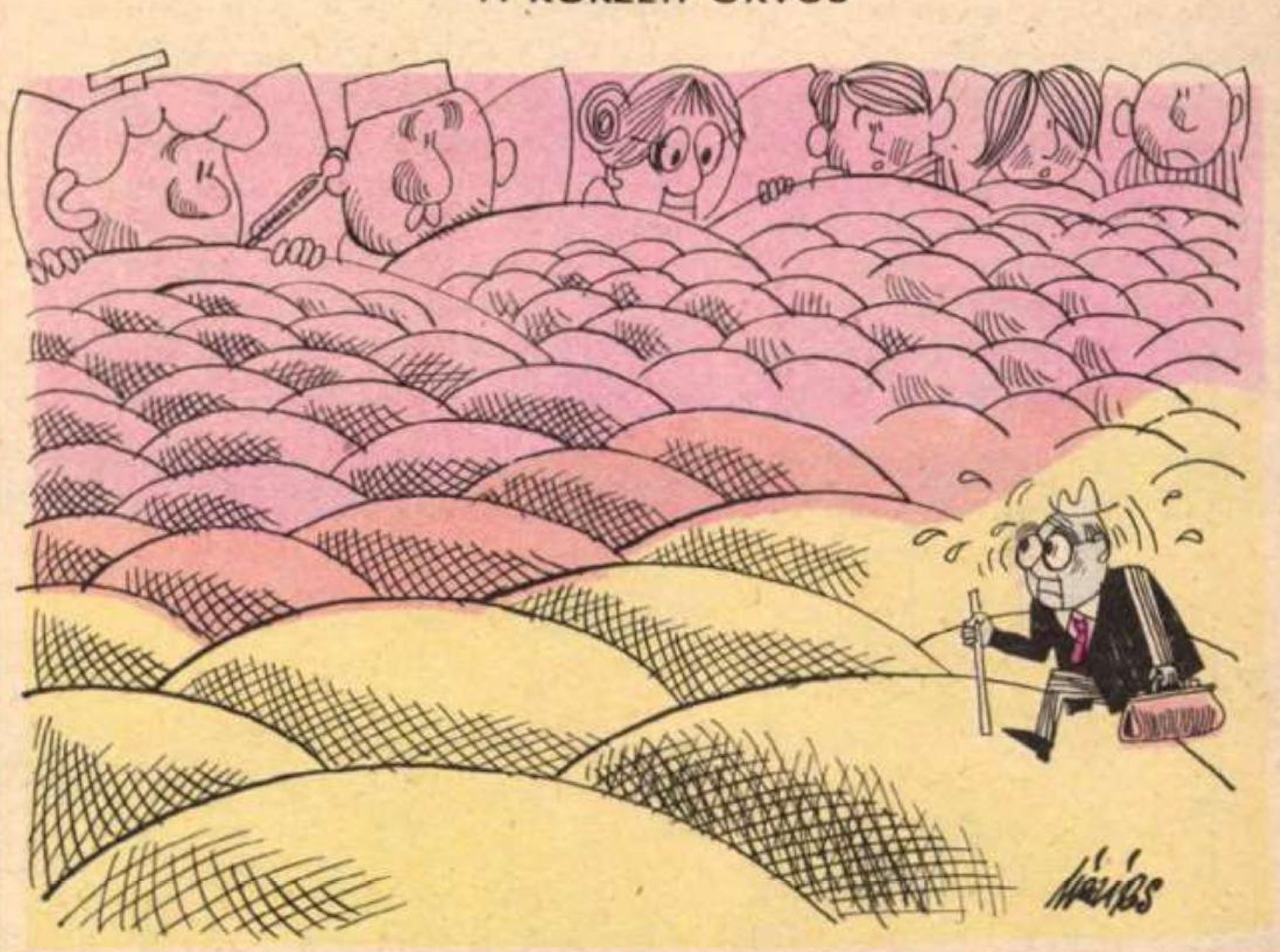
ÓVATOS VIZSGÁLAT



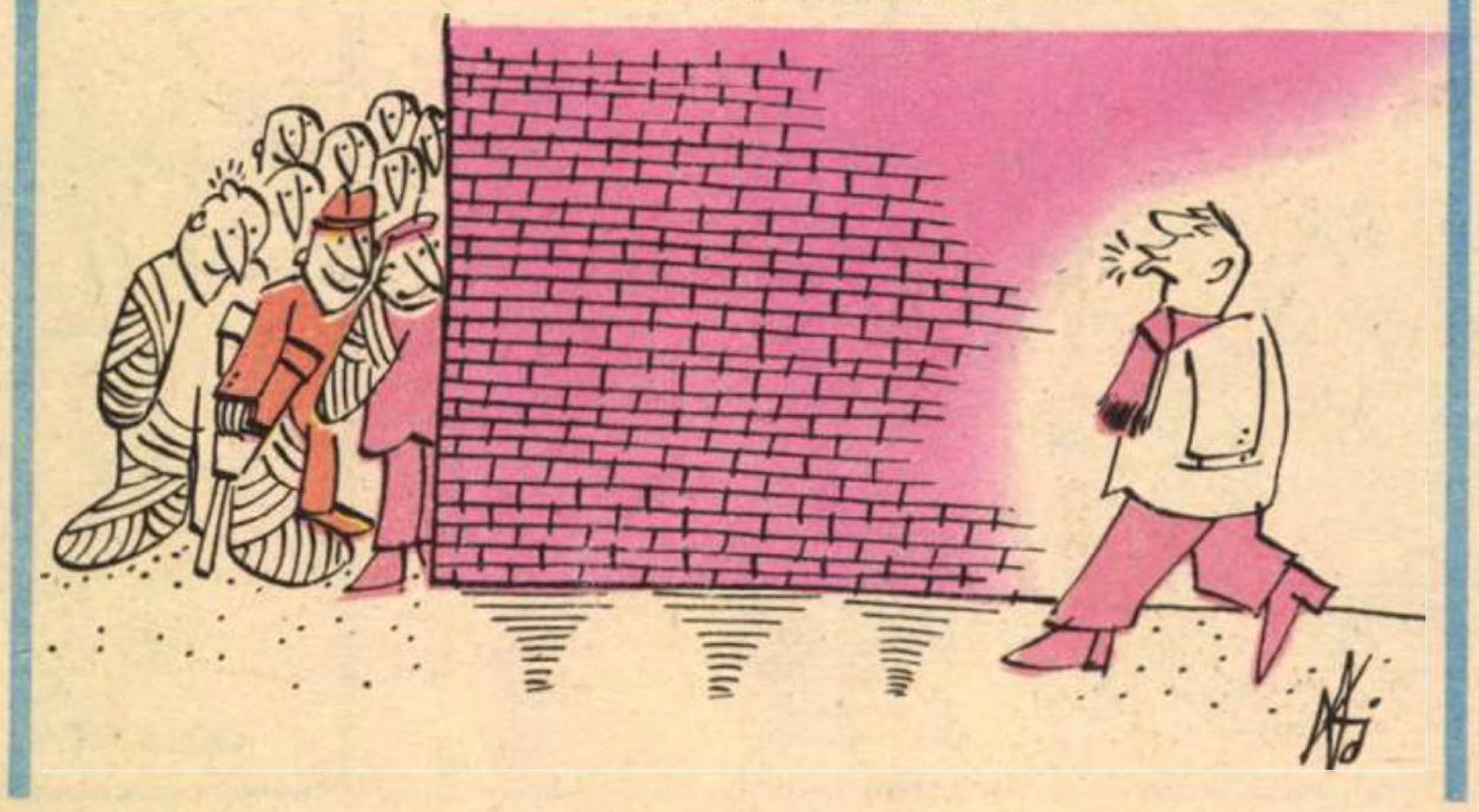


– Mit szólsz a nagy C-vitamin járványhoz?

A KÖRZETI ORVOS



CSÚSZÓS ÚTSZAKASZ



LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PAPÍRZACSKÓ

Nemrégiben „Mérgezés" címmel a penetráns szagot árasztó, dohos papírzacskókról írtunk. A Papíripari Vállalat termelési főosztálya lapunkhoz intézett levelében négy pontban foglalta össze véleményét. „A zacskók rossz szagában — írta többi közt — a PIÉRT vétlen. A zacskók kellemetlen szagának oka a papír." Továbbá, hogy „A papír szaga kellemetlen, de egészségre nem ártalmas. Célszerű lenne, ha a kereskedelmi hálózatban — a hiba felismerése után — az ilyen zacskókat nem élelmiszer csomagolására használnák fel."

Köszönjük a Papíripari Vállalat precíz válaszát, és csupán az lenne a kérésünk:

Vajon a cikkünkben jelzett húsboltban mire használnák a kellemetlen szagú, dohos papírzacskót? Vezessék talán be a textil- és rövidárut, hadd fogyjon a Papíripari Vállalat dohos papírzacskója? Persze, el tudjuk képzelni azt is, hogy az élelmiszer- és húsboltoknak nem szállítanak többé dohos és kellemetlen szagú papírzacskót. A további vita helyett ebben meg is egyezhetnénk!

1 üdülés 2 változata

A szép Bezzeginé üresen ásítozó karosszék gyűrűjében egyedül ült a társalgóban vacsora után. Körülötte vidám tömeg zsibongott, s ő nem tudta, sírjon-e vagy felpofozzon valakit. Végül úgy határozott, hogy a szobájába megy és azonnal ír a férjének. A levél így hangzott:

„Édes Fiam! Sohasem bocsátom meg neked ezt a szörnyű helyet! Tudod, ki a szobatársnőm? A szemüveges, nyakigslússz Marek Ica, a s a j á t munkahelyemről, a T e céged mátrai üdülőjében! Azt hittem, elájulok, mikor rámvillantotta a csupainy bájmosolyát. Engem ugyan nem fog megvesztegetni vele, de a személyzet máris az uszályába került. Egyiket fagykenőccsel, a másikat ránctalanító méhpempővel korrumpálta. Nem csoda, hogy a gondnok vonakodott őt a turistaszárnyba áthelyezni, mikor közölte vele, hogy allergiás vagyok a molyirtószagra. Ica a gondnoknak angorasálat horgolt a derekára reuma ellen.

A panaszkönyvbe írt hosszú szöveg miatt lekéstem a vacsorát. Az étteremben már a második csoport étkezett. Csak erélyes fellépésemnek köszönhetem, hogy nem engem ültettek egy másik asztal pótszékére, hanem a nagyszájú Csetérnyinét, aki a helyemet bitorolta. Sajnos, a hülye Tomasek került mellém asztali szomszédnak. Hogy a társalgás kezdeti nehézségein átsegítsem, felajánlottam neki a te fogtechnikusod címét. Biztosítottam róla, az olyan fogsort készít neki, amely nem csattog evés közben, mint a kasztanyett. Ahelyett, hogy a félszegsége feloldódott volna, teljesen bedilizett ettől a közvetlen hangtól. A villáját az ölébe ejtette és könyökével a tányéromba borította a csipkeszörpjét.

A koszt egyébként ehetetlen. Jelzem, Bodor Ernőnek is inkább az idegosztályon volna a helye, mint itt. Te mesélted, hogy egyik kollégád nagyot hall. Én úgy emlékeztem rá, ő az. Teljes jóhiszeműséggel beszéltem tehát vele emelt hangon és tagoltan. Háromszor kellett megismételnem a kérdést, hol csináltatja a tonzúrafedő hajpótlékát, mert neked is szeretnék rendelni egyet, mire kinyögte, hogy ő nem süket, és legyek szíves, ne kiabáljak olyan hangosan. Kerül azóta, mint a bubópestist. Éppúgy, mint a kis Mohos, aki még mindig lógatja az orrát a válása miatt. Gratuláltam neki, és vigasztalásul elárultam, mennyit nevettetek rajta a tervosztályon, mikor a telefonon át félórákig gügyögött a feleségének, mert rajta kívül az egész város tudta, hogy az fűvel-fával csalja, azonkívül fényképről akárki megrendelheti. Ha láttad volna, mennyire megsértődött! Most is ott ül Tomasekkel és Bodorral együtt Ica sínadrágján a hallban, az pedig hazai hájastésztával kenegeti sérült önérzetüket. Órákig sorolhatnám, micsoda irígy rosszindulat vesz körül itt, de abbahagyom, mert Ica beszólt értem és táncolni hívott. Reggel folytatom."



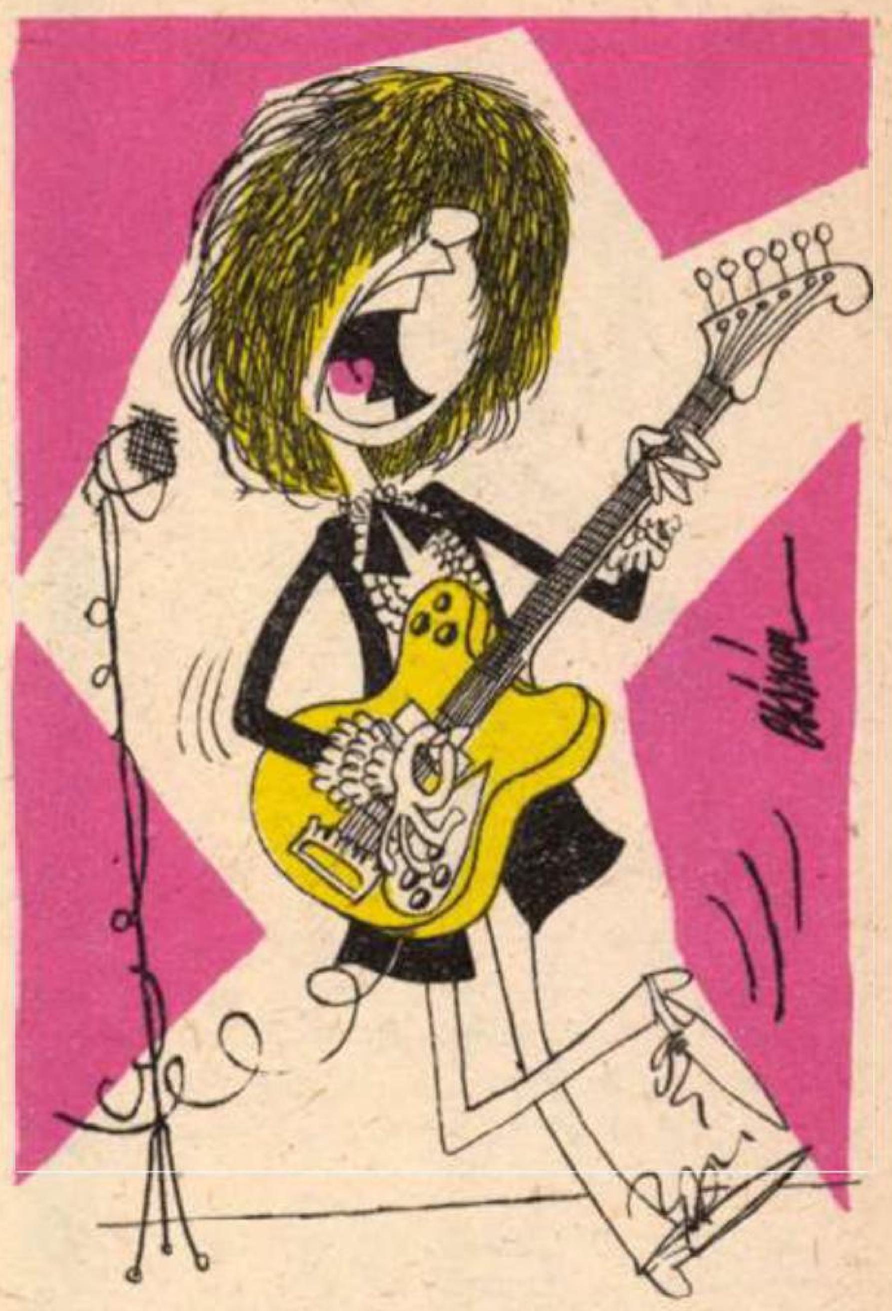
Nem folytatta. Másnap Marek Ica levele indult útnak az övé helyett:

„Kedves" Bezzeg Kartárs! Sohasem lehetek eléggé hálás Önnek ezért a gyönyörű helyért! A síterep ideális, a koszt remek, az üdülő személyzete a gondolatomat is kitalálja. Igazán szeretném viszonozni a szívességét. Tegnap estig bizony erősen kétséges volt, sikerül-e leküzdenem bizonyos objektív nehézségeket, de azután Kerendi Marci megmentette a helyzetet. Az ötlet a kis Mohostól származik, aki szerint az Ön neje elragadó asszony, az emberek csak a szüntelen locsogása miatt menekülnek a közeléből. Nos, Ön is tudja, hogy Kerendi töksüket, de görcsösen titkolja, azért nem visel hallószerkezetet. Inkább hetet-havat összehord, be nem áll a szája, különösen, ha csinos nő közelébe kerül. Az Ön felesége egészen felvillanyozta. Öröm nézni, milyen nagyszerűen szórakoznak egymás társaságában. Tegnap hajnalig táncoltak, s ma már a hegyeket járják együtt. Persze, külön monológot folytat mindegyik, de addig nincs baj, amíg Kerendi egyetlen szót sem ért partnernője szövegéből. Így remélem, Ön is összeszedi magát a két hét alatt, elmúlik ideges savtúltengése, és határidőre el tud készülni a sürgős tervekkel.

Őszinte köszönettel és nagyrabecsüléssel üdvözli lekötelezett híve: Marek Ilona"

Szepes Mária

TÁNCDALSZÖVEG



– Láss, láss, ne csak nézz!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FOLYIK VAGY NEM FOLYIK?

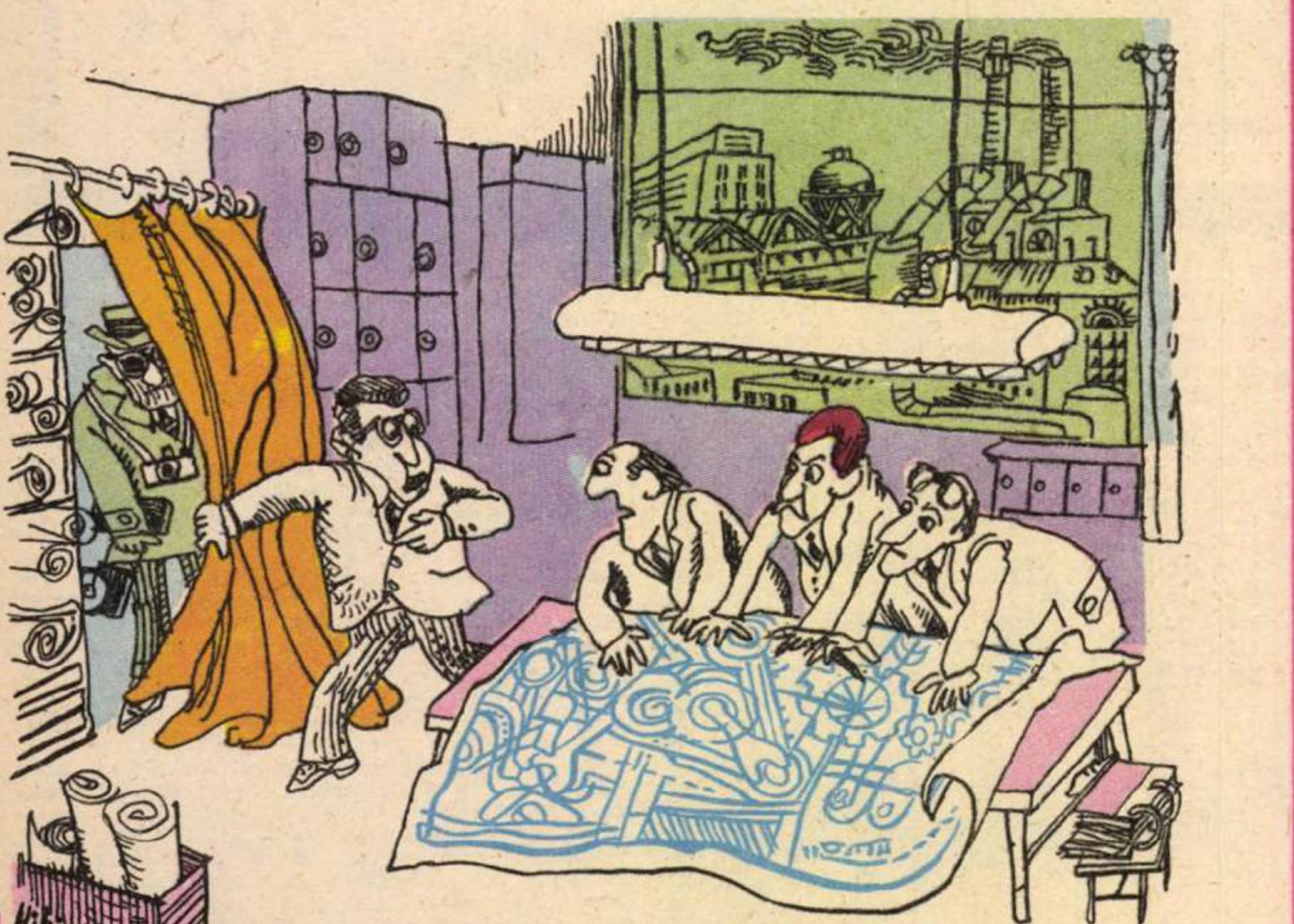
Ezt dalolhatnák, ha volna kedvük az énekhez, azok a tápéi lakosok, akik a vizet várják a drága pénzért és részben társadalmi munkával tavaly elkészült vízvezetékükből.

Igaz, egy hónapja már mindennap folyik a víz. Néha öt percig, de legfeljebb egy óra hosszat és teljesen rendszertelenül. Előfordul, hogy csak éjszaka van víz, soha nem lehet előre kiszámítani. Már arra is gondoltunk, hogy talán riasztócsengőket kellene beszerelni, hogy ne szalasszuk el a ritka vízvételi alkalmakat. Az igazi persze az lenne, ha a Törpevízműszerelő Vállalat gondoskodna végre a folyamatos vízellátásunkról.

Nemes Sándor
Tápé

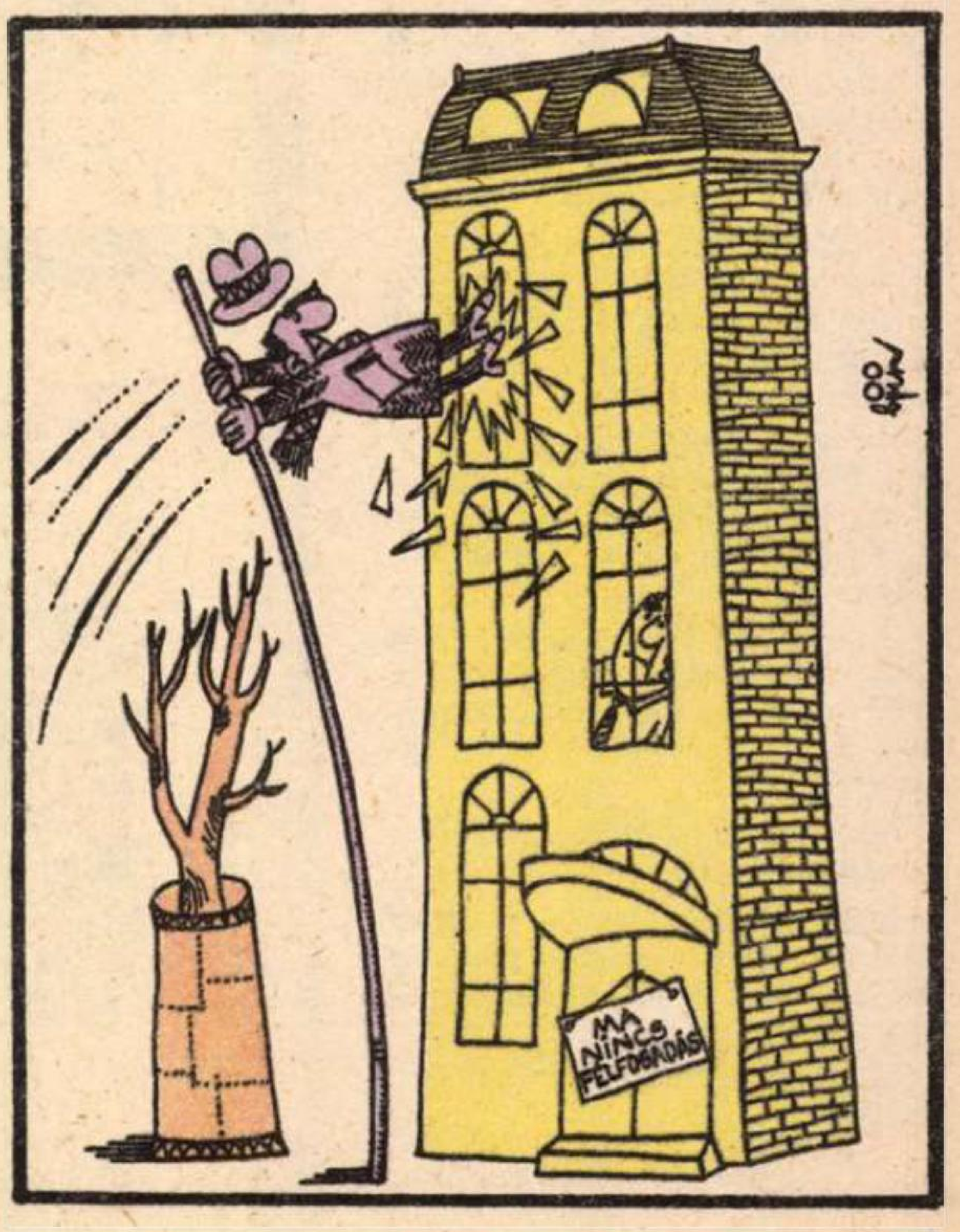
FEJLŐDŐ GYÁR

Hegedűs István rajza

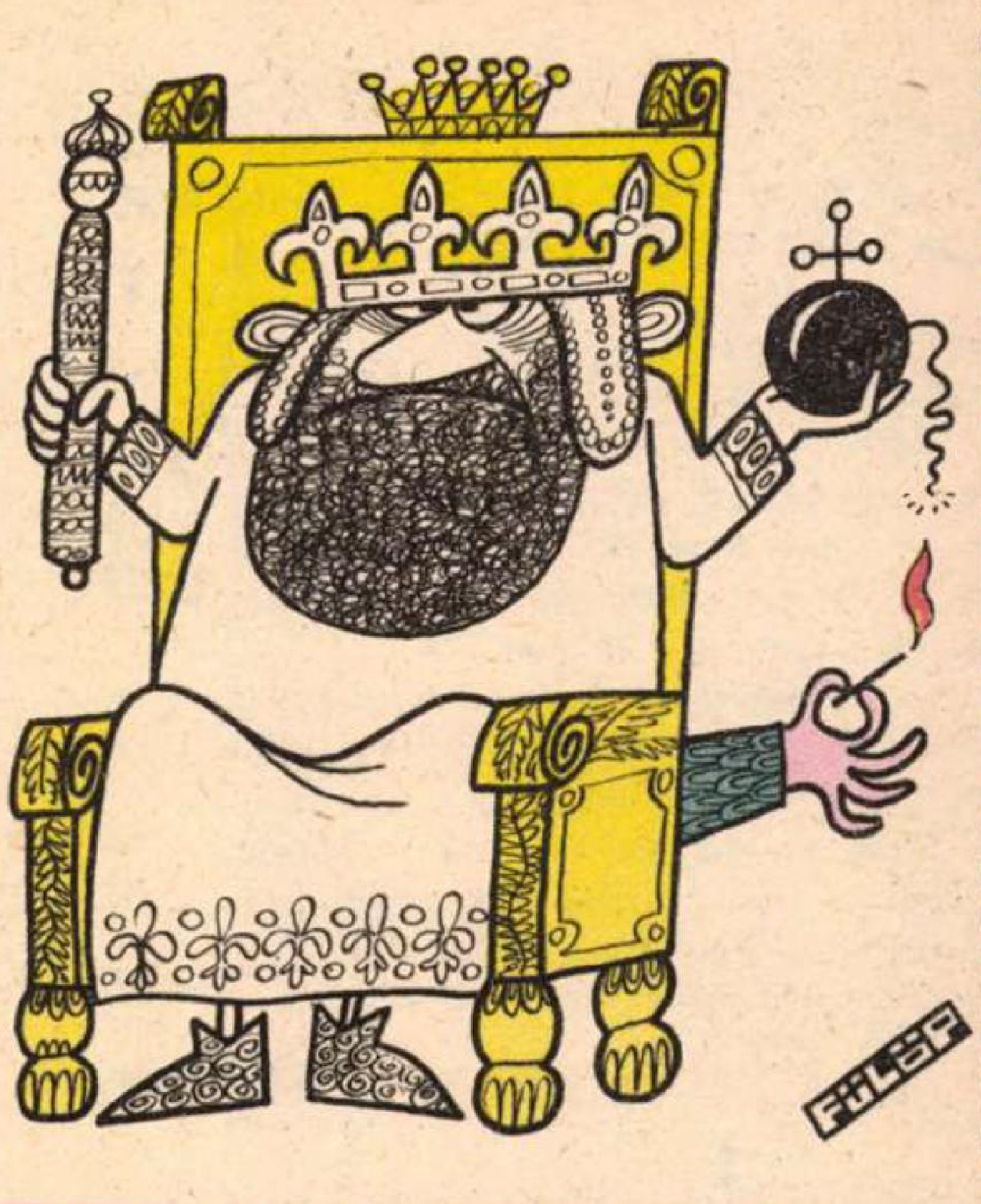


– Nézzétek, már ipari kémünk is van! Úgy látszik, elértük a világszínvonalat!

SZÍVÓS ÜGYFÉL

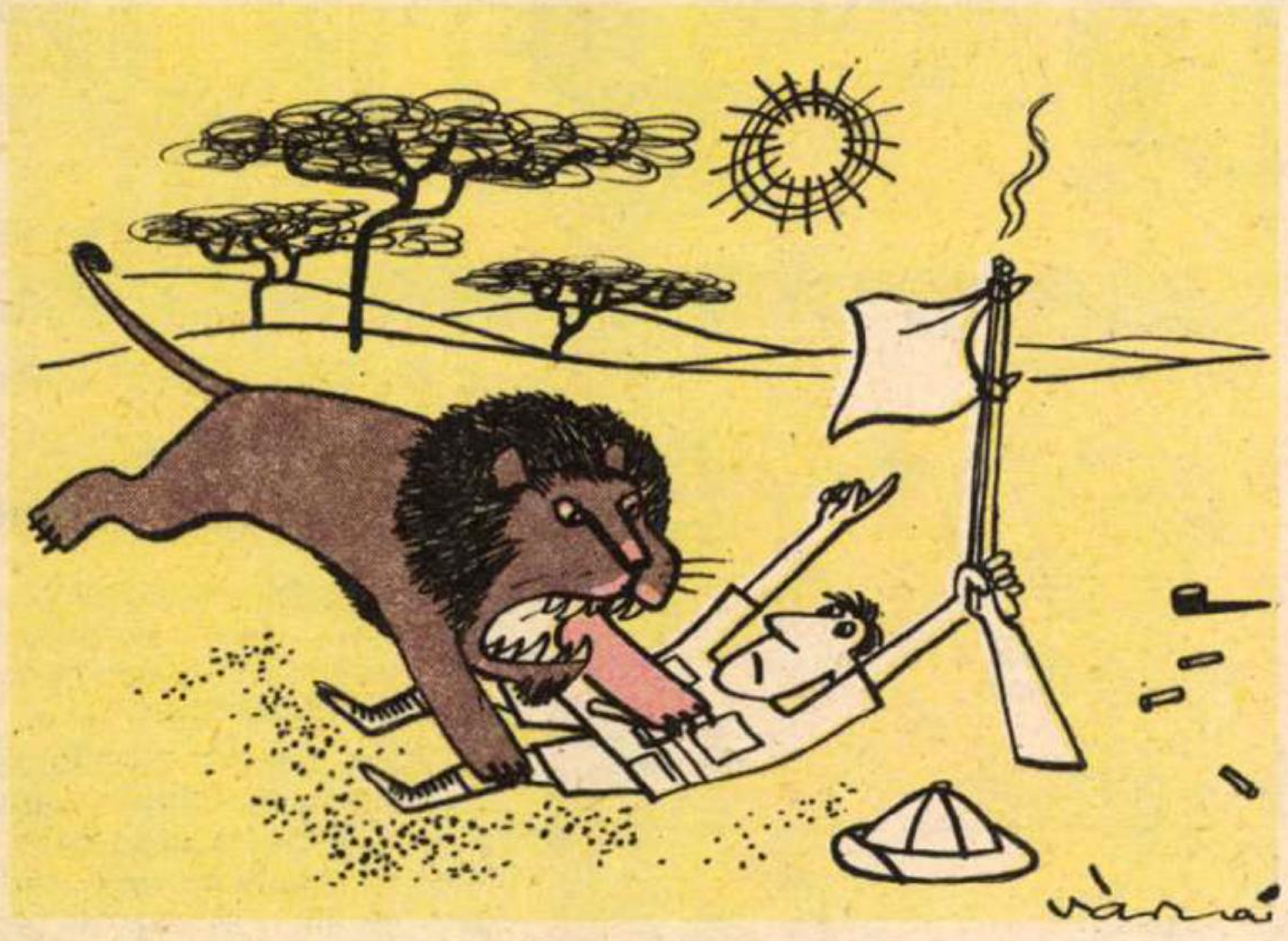


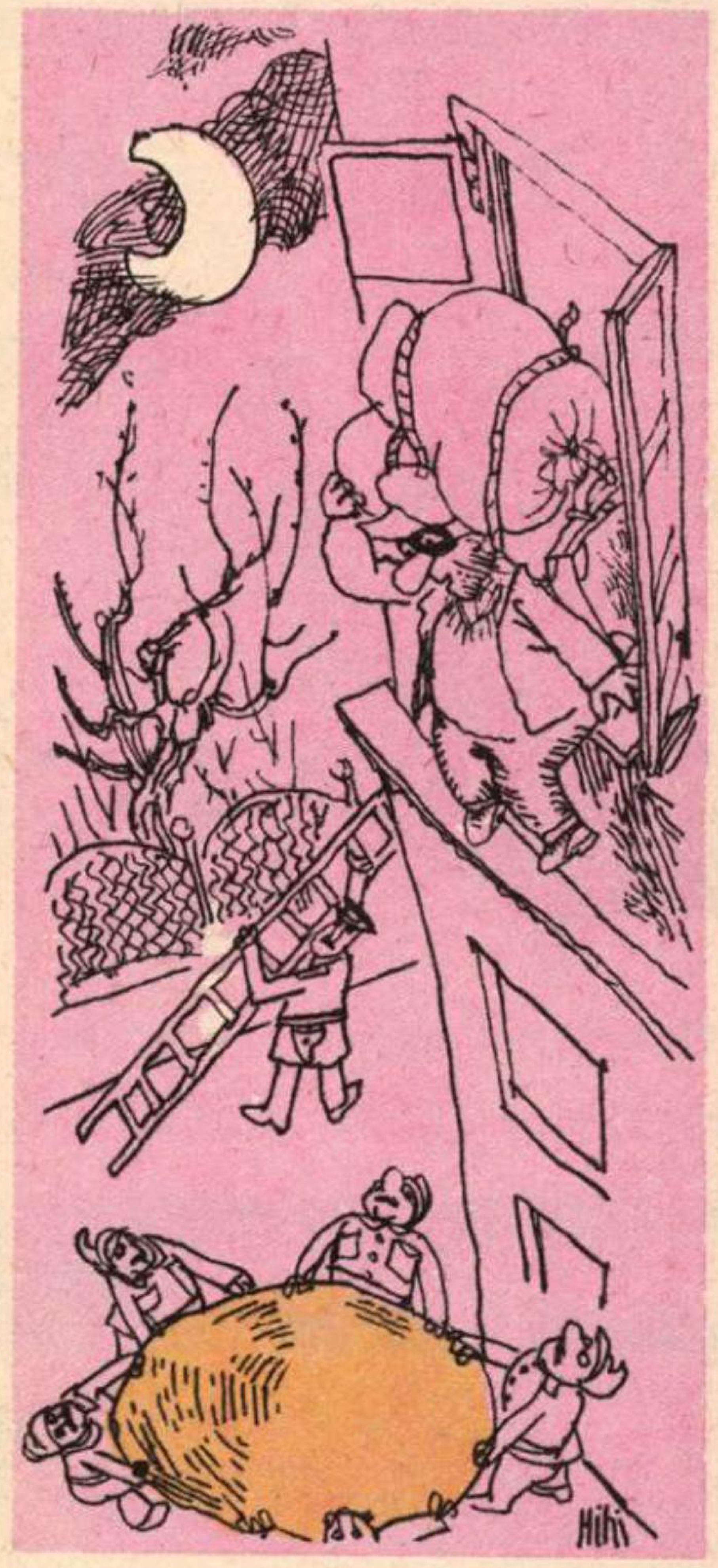


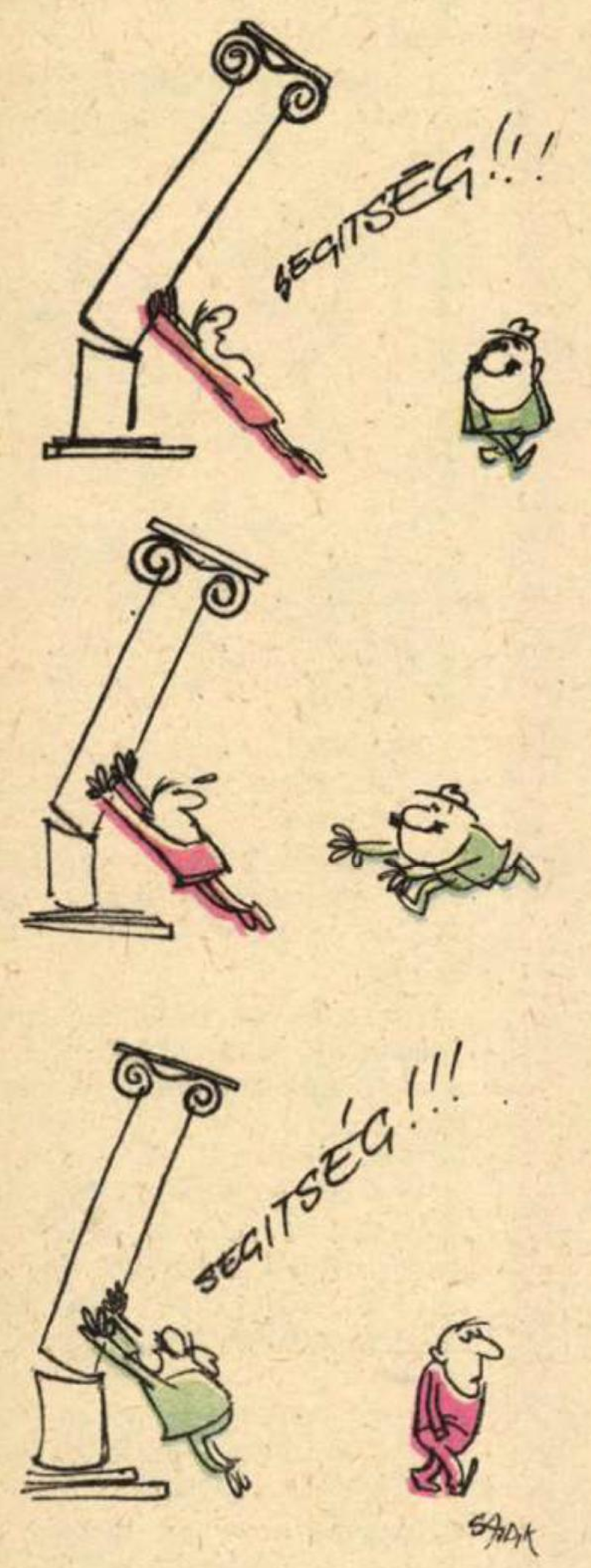


PUSZTAI
FÜLÖP
VÁRNAI
BALÁZS–PIRI
HEGEDŰS
BARÁT
SAJDIK

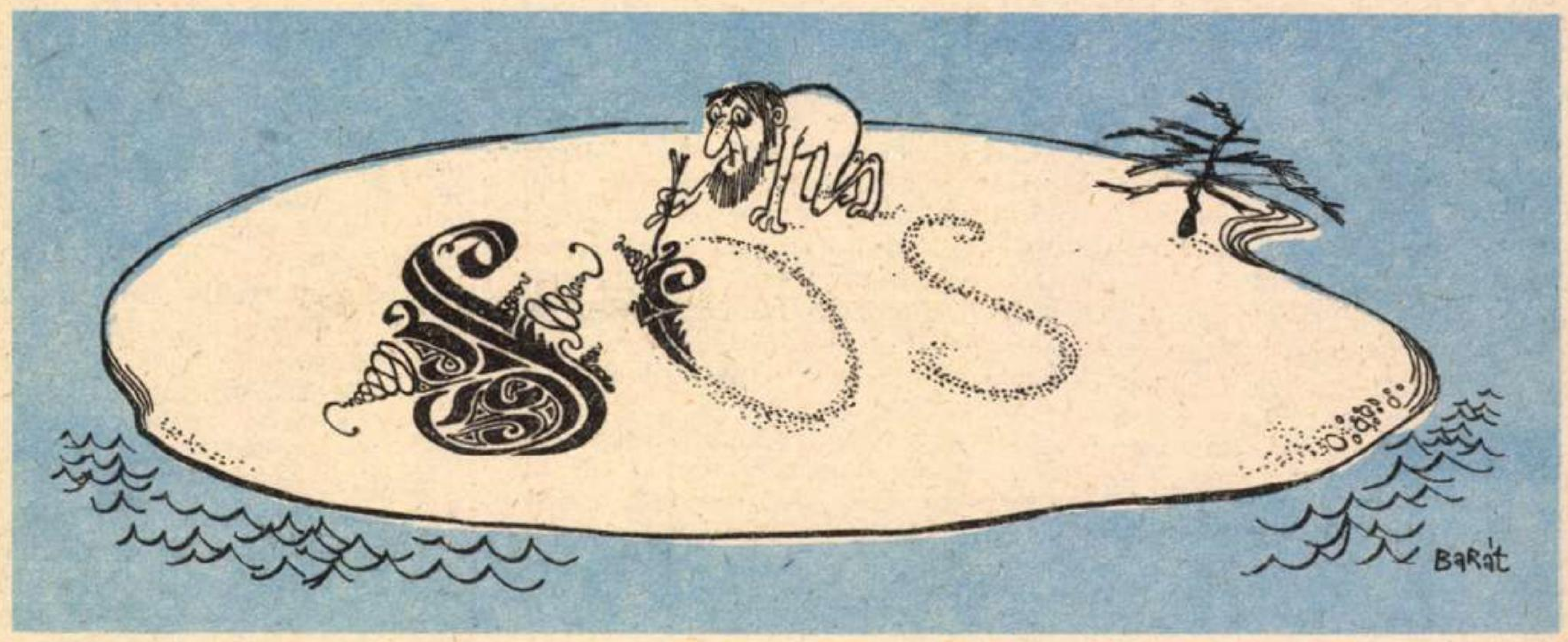
SOS











H. LAMI:

Csavargó

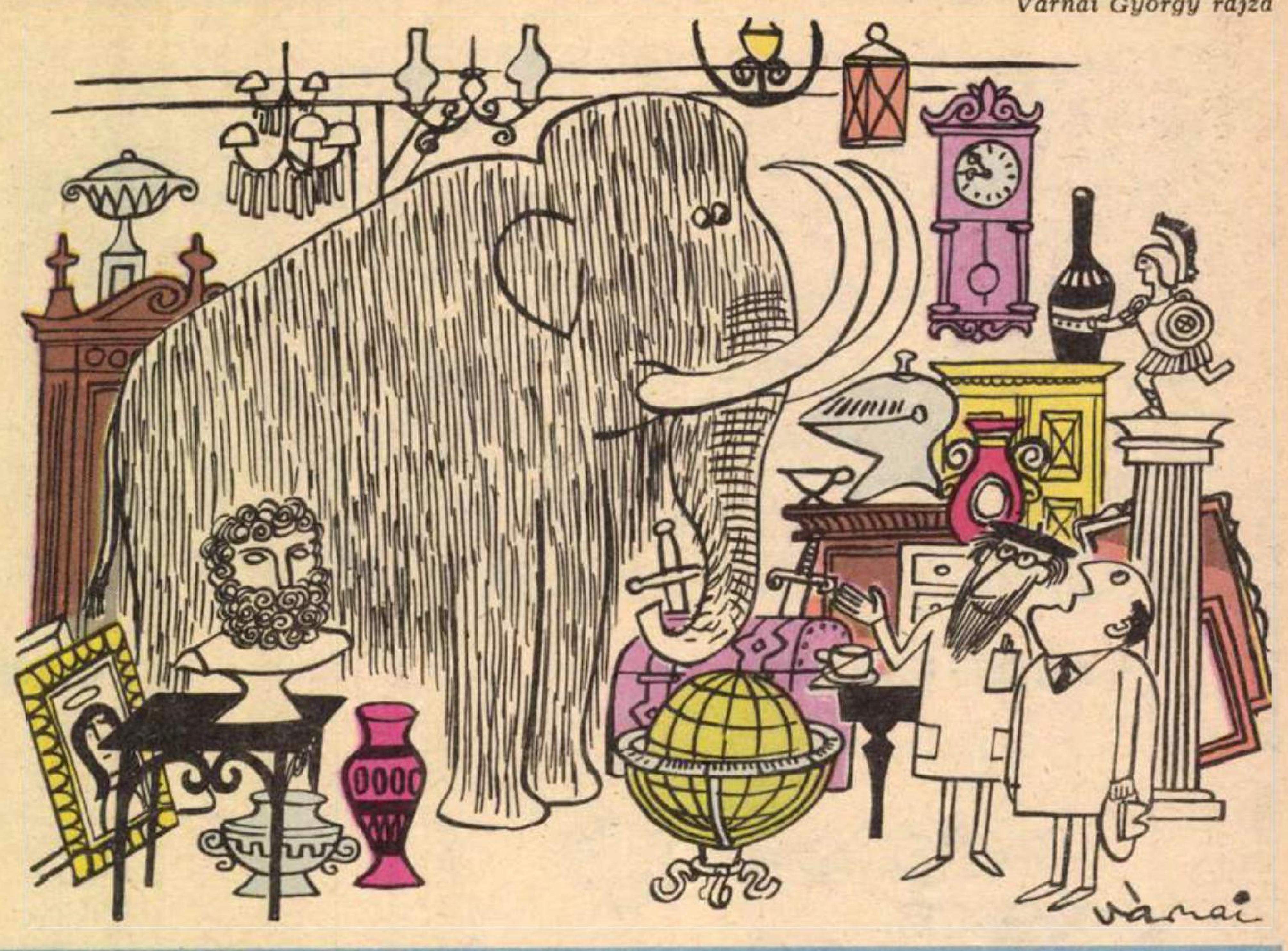


Egy vén csavargó, részeges bitang
egy elegáns férfi elé toppan.
– Uram – recseg a borízű hang –
ide egy százast, de nyomban!
S ha nem – tanúnak hívom az eget,
mint még soha, majd én olyat teszek!
Az utca csendes, néptelen, kihalt.
– Le kell szerelni a naplopó pimaszt –
az úr így véli – mert izmos az meg vállas,
de gyenge ő – és ugrik már a százas. –
– S ha épp ma felejtem otthon a tárcám?
Akkor mi van? Mondja csak, ugyan...
A korhely egyet ránt a vállán:
– Melóznom kellett volna, jó uram!

(Fazekas Anna fordítása)

RÉGISÉGKERESKEDÉS

Várnai György rajza

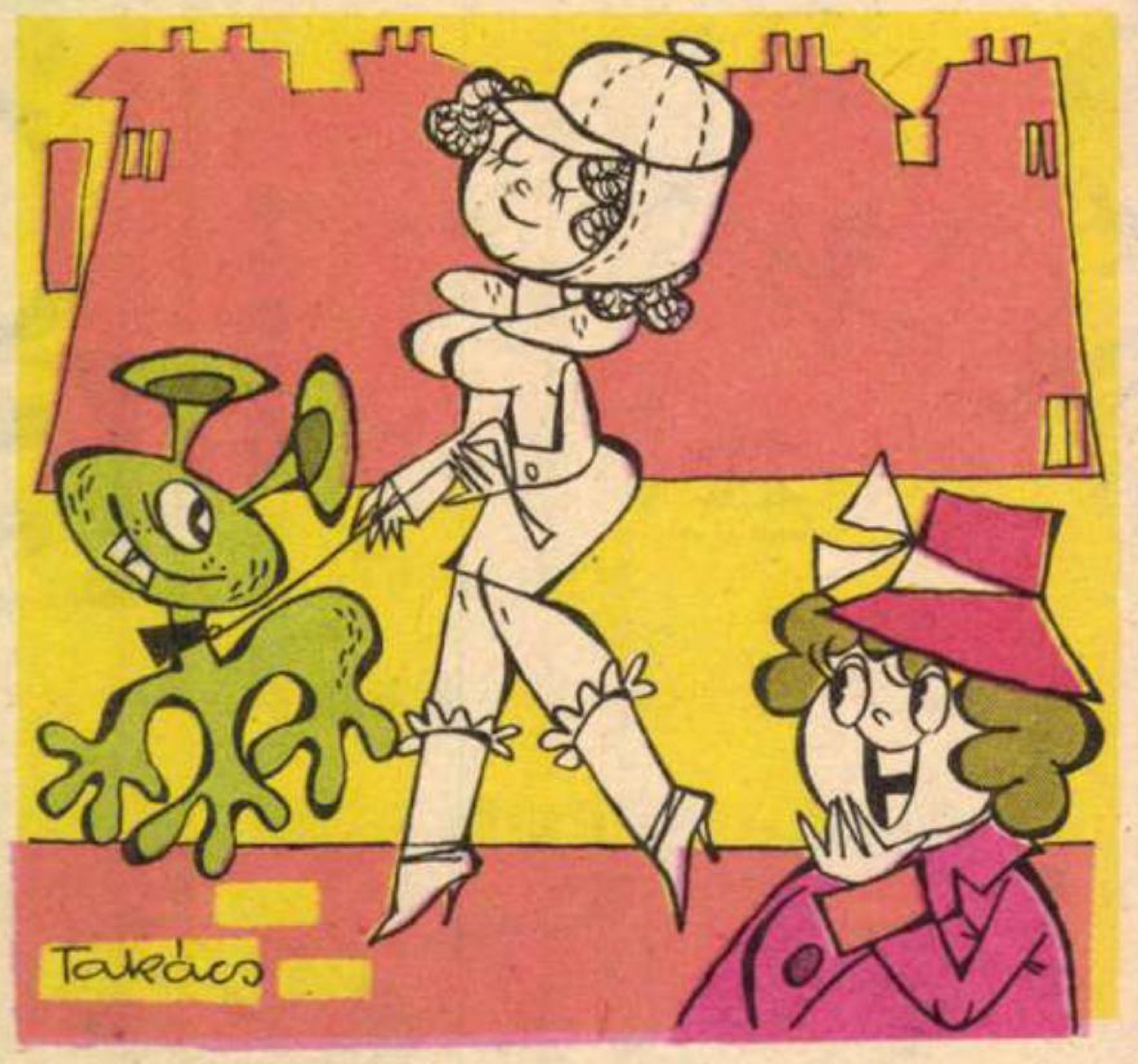


TERVEZGETÉS



– Tavaszra oda egy napozó-erkélyt építtetünk...

KUTYA A DIVAT



– Jé, szerzett valamelyik bolygóról egy fajtiszta űrkutyát!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZTRIPTÍZ AZ ÁRUHÁZ TÉREN

A hazánkban páratlan hevességgel dúló szriptíz-vitához szeretnék hozzájárulni egy szerény adalékkal.

Míg a tisztelt illetékesek a sztriptíz hazai alkalmazásának lehetőségeiről vitatkoznak, egy helyi kezdeményezés nyomán már javában folyik a nyilvános vetkőzés. Az attrakció külön vonzereje, hogy még fizetni sem kell érte, és nemcsak női szriptíz látható, férfiak is vetkőznek.

A vetkőzés esténként veszi kezdetét a csepeli Áruház téren. Ide nyílnak ugyanis az



SZTK XXI. kerületi Rendelőintézetének fényesen kivilágított ablakai.

Bámészkodnak is szép számmal, mindenféle korú emberek: tizenkét éves kortól hetvenig.

Nos, bár az ügynek számos bökkenője van, egy dolog igazán sürgős megoldásra vár: a fiatal korú nézők problémája Persze semmi sem megoldhatatlan. Ki lehetne például függeszteni az Áruház térbe torkolló utcák sarkain egy-egy táblát, miszerint: *„A térre 16 éven aluliaknak tilos a bemenet”.*

Vagy esetleg a téren áthaladó fiatalkorúaknak be lehetne kötni a szemét.

Mégis — ha jól meggondoljuk —, a legegyszerűbb megoldás az lenne, ha az említett néhány ablakban lehúznák a vászonrolettát.

(fülöp)

OLVASÓ-ÍRÓ TALÁLKOZÓ

A kultúrterem zsúfolásig megtelt ezen a délutánon. Négy órára jelezték a kezdést, de háromnegyednégykor már egy üres pótszéket sem lehetett találni a teremben. Bácskai, a rendezvény szervezője, idegesen szaladgált fel és alá, s aggódva érdeklődött, kész van-e a vendég duplája, friss, szénsavas-e az üveg kristályvíz az asztalon. Négy óra múlott öt perccel, mikor megérkezett Zsongorádi. Kissé lihegve, de azért könnyedén szaladt fel a színpadra vezető három lépcsőn. Percekig tartó taps dübörgött fel a nézőtéren. Bácskai udvariasan lesegítette a vendég kabátját, aztán csendet kért:

— Kedves elvtársak! Azt hiszem, mindnyájunk nevében beszélek, amikor szeretettel üdvözlöm a körünkben megjelent Zsongorádi elvtársat. Felkérjük, tartsa meg előadását, utána pedig válaszoljon kérdéseinkre.

A teremben helyet foglaló mintegy kétszázötven író feszült érdeklődéssel nézett Zsongorádi, a méltán népszerű olvasó felé.

— Bocsánat a késésért, de ma már volt egy író-olvasó találkozóm. Hogy is lettem olvasó? Egyszerű paraszt szülők gyermeke vagyok. De tanáraim már az általános iskolában felfigyeltek olvasási készségemre. Persze, az ábécé elsajátítása csak az első lépés volt. Számtalan átvirrasztott éjszaka, napi öt-hat órai gyakorlás adta meg azt a biztonságot, amellyel sikerült elérnem, hogy most csak belelapozok egy könyvbe és már csalhatatlanul tudom, érdemes-e elolvasni. Alig tizenegy esztendős voltam, mikor már az egyik jónevű kölcsönkönyvtár szerződtetett tagjai sorába. Aztán siker és kudarc váltakozott életemben. Hívtak már engem nyugatra is olvasni. De én azt mondtam: nem hagyom itt a Szabó Ervin kölcsönkönyvtár 2-es számú fiókját. Úgy érzem, hazai iróinknak nélkülözhetetlen vagyok. Ne vegyék nagyképűségnek, de az irodalom nélkülem teljesen céltalan és felesleges lenne. Ez ad erőt a további munkához... És most, ha van valami kérdésük, szívesen válaszolok.

A tömött sorokban ülő írók hatalmas tapssal jutalmazták az értékes előadást, aztán záporozni kezdtek a kérdések:

— Előbb hosszan érleli magában az alapötletet, hogy mit olvasson?

— Ez váltakozó. Van, amikor évekig készülök, koncentrálok a műre, van amikor improvizálok, rögtönzök. Meglátok a kirakatban egy könyvet, azonnal benyitok, megvásárolom, s már a pultnál olvasni kezdem.

— Tervei?

— Az Olcsó Könyvtár soron következő kötetére gyűjtök.

— Az olvasáson kívül van-e még valami mellékfoglalkozása?

— Igen. Golyóstoll-javító kisiparos vagyok. Így személyes érdekem fűződik hozzá, hogy regényíróink, költőink, humoristáink minél többet írjanak.

Még jó másfél órai közvetlen hangú baráti beszélgetés után Bácskai mondta a zárszót:

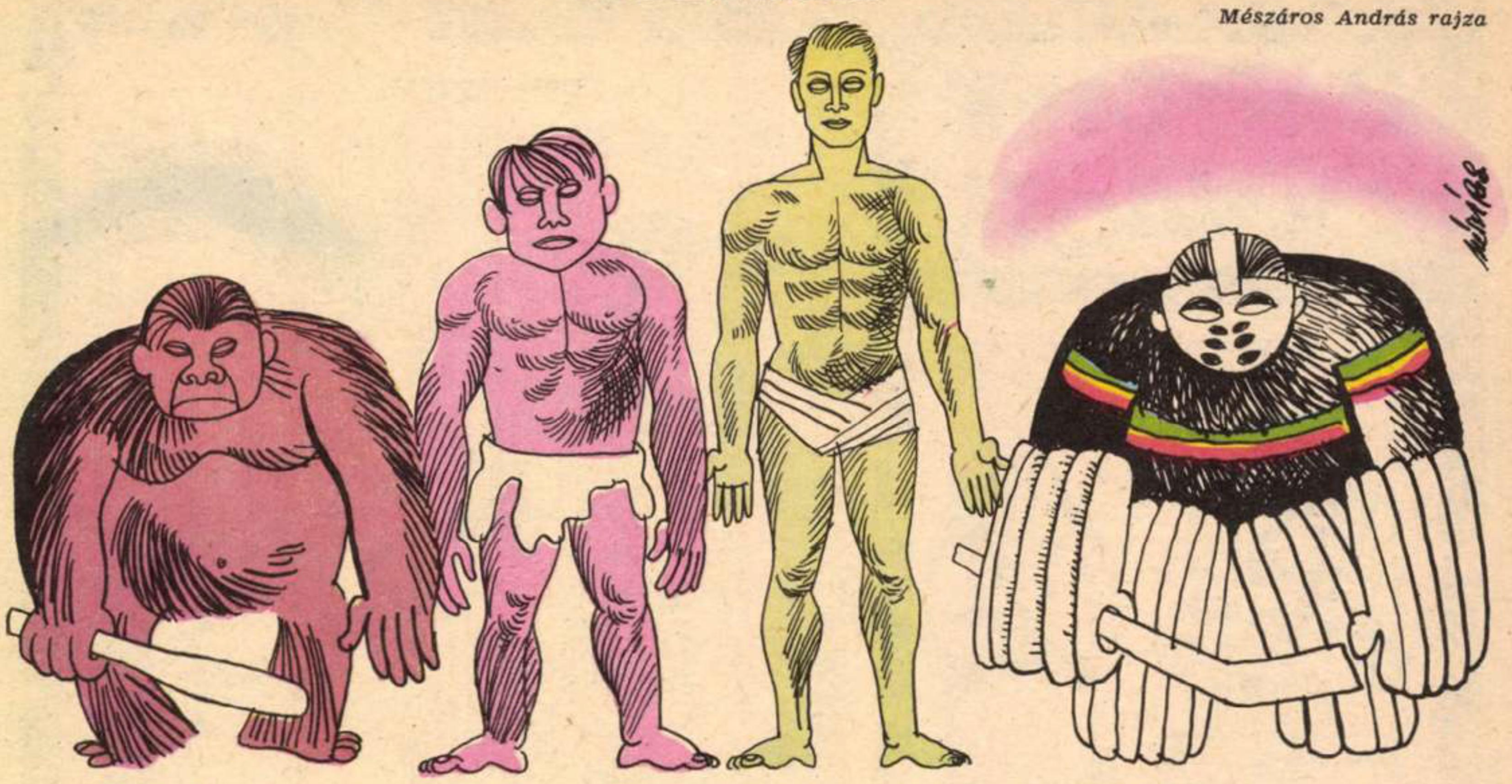
— Azt hiszem, mindnyájunk nevében szólok, amikor megköszönöm Zsongorádi elvtárs értékes előadását. Reméljük, hogy máskor is megjelenik körünkben.

Zsongorádi kedvesen bólintott és magára vette kabáját. De még sokáig nem tudott szabadulni az autogram-kérők ostromától.

Galambos Szilveszter

AZ EMBER FEJLŐDÉSE

Mészáros András rajza



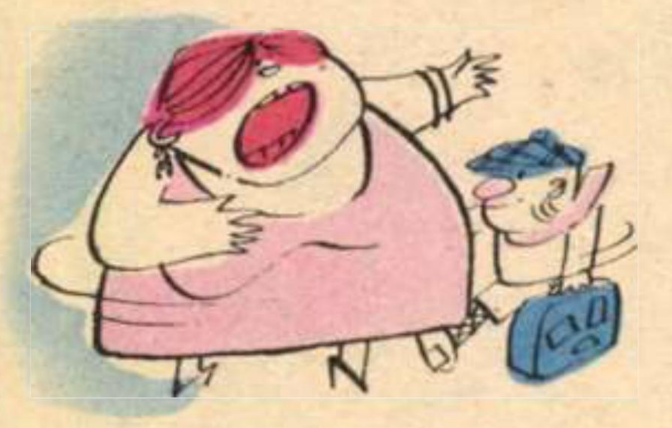
Őskor — Történelem előtti kor — Újkor — Legújabb kor

Régi muzsikusok jókedve

EGY BETŰ

Az operai színpad sztárjai többnyire jól megtermett, csöppet sem sovány hölgyek és urak. Az operai primadonnákat már Bülow *prima tonnák*-nak nevezte.

Az átlagosnál is „súlyosabb" egyéniség volt azonban Wilt Mária, a nyolcvanas években a budapesti Operaház híres hősi szoprán-énekesnője.



Lipcsei tartózkodása alatt az egyik prózai színházban az a látványosabb színdarab került színre, amely Verne *Utazás a föld körül 80 nap alatt* című híres regényéből készült.

A darab német címe: *Reise um die Welt in 80 Tagen.*

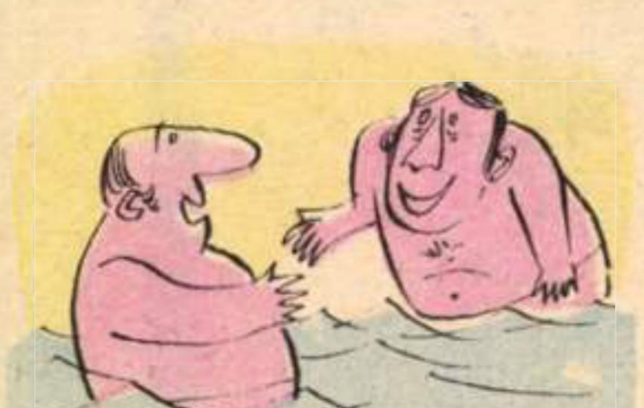
Sajtóhiba következtében a színházi plakát így jelent meg a lipcsei házak falán:

Reise um die Wilt in 80 Tagen.

Utazás a Wilt körül 80 nap alatt.

KI VOLT BRUCKNER?

Bruckner, a költő kitűnő úszó volt, nagyon szerette a



vizet és amikor Vöcklabruckban tartózkodott, a nővérénél, egy Hueber nevű kertész feleségénél, akkor is, ott is szorgalmasan látogatta a Traun-uszodát. És mivel udvarias ember volt, úgy érezte, be kell mutatkoznia a fürdőmesternek. Hiszen gyakran csak ők ketten voltak az uszodában.

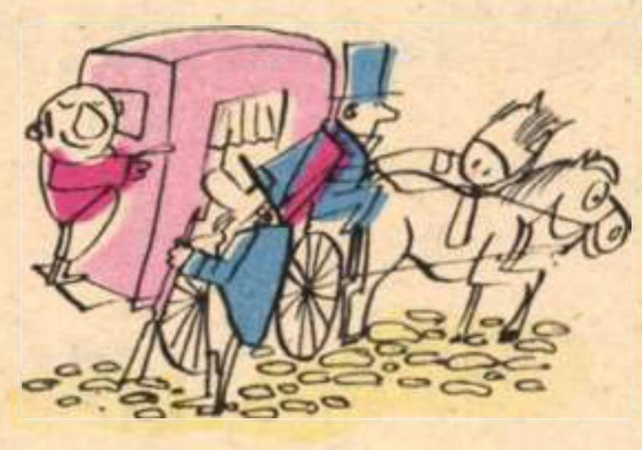
A bemutatkozás a következőképpen folyt le:

— Nevem Bruckner — mondta a költő. — Anton Bruckner, szíves engedelmével. Ön nyilván nem tudja, ki vagyok. Tehát megmondom. A császár orgonistája vagyok és a Hueber kertész feleségének a fivére...

AZ ŐRSÉG TISZTELEG

Offenbach a párizsi világkiállításra írta *A gerolsteini nagyhercegnő* című híres operettjét. Az operett, a címszerepben Hortense Schneiderrel, nagy sikert aratott.

A világkiállításnak számos főkapuja volt s a középső kaput szuverének számára tartották fenn. Azon át csak államfők, fejedelmek kocsijai



juthattak a kiállítás területére.

Egy délelőtt pompás hintó robogott egyenesen a középső kapunak. Pompás, de ismeretlen hintó. Az őrség éppen ezért nem is engedte be.

— Kié a hintó? — kérdezte az őr.

A lakáj gőgösen felelt:

— A gerolsteini nagyhercegnőé.

— Az más! — szólt a kapuőr, tisztelgett, utat nyitott és Hortense Schneider bevonult a világkiállításra.

UTASSZÁMLÁLÁS



– Most vajon ez egésznek számít?

RÉBUSZ

A 8. számú képrejtvényünk helyes megfejtése: Hízókúra. A 100.— forintos jutalmakat az alábbiak nyerték:

1. **Cserháti Jánosné, Budapest, XV., Kanizsai D. u. 63.**
2. **Szendi Lajos, Miskolc, Középszentgyörgyhegy.**
3. **Sólyom István, Tar, Szondy u. 180.**

10. SZ. REJTVÉNYÜNK



Azok között, akik a fenti képrejtvényt helyesen fejtik meg, három díjat sorsolunk ki: három darab százforintos bankjegyet. A megfejtést legkésőbb március 15-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

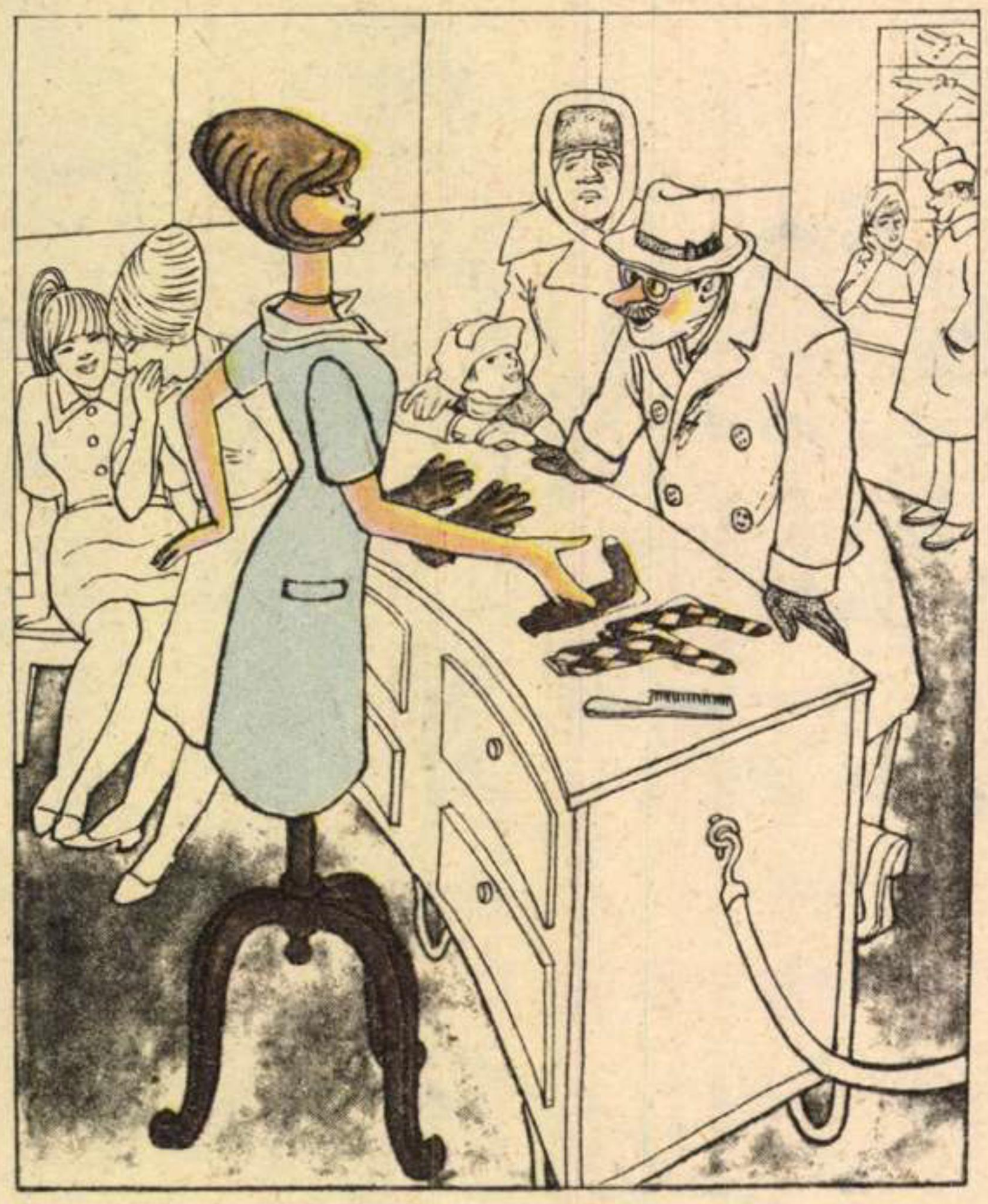
IMPORT HUMOR

NAGYKÉPŰ MADÁR



(„Eulenspiegel", Berlin)

TÜRELMES ELADÓ



(„Krokodil", Moszkva)

UDVARIAS KISZOLGÁLÁS



– Nos, Mrs. Smith, hát mi is a baj azzal a karajjal?

(„The New Yorker")

EMLÉKFOTÓ



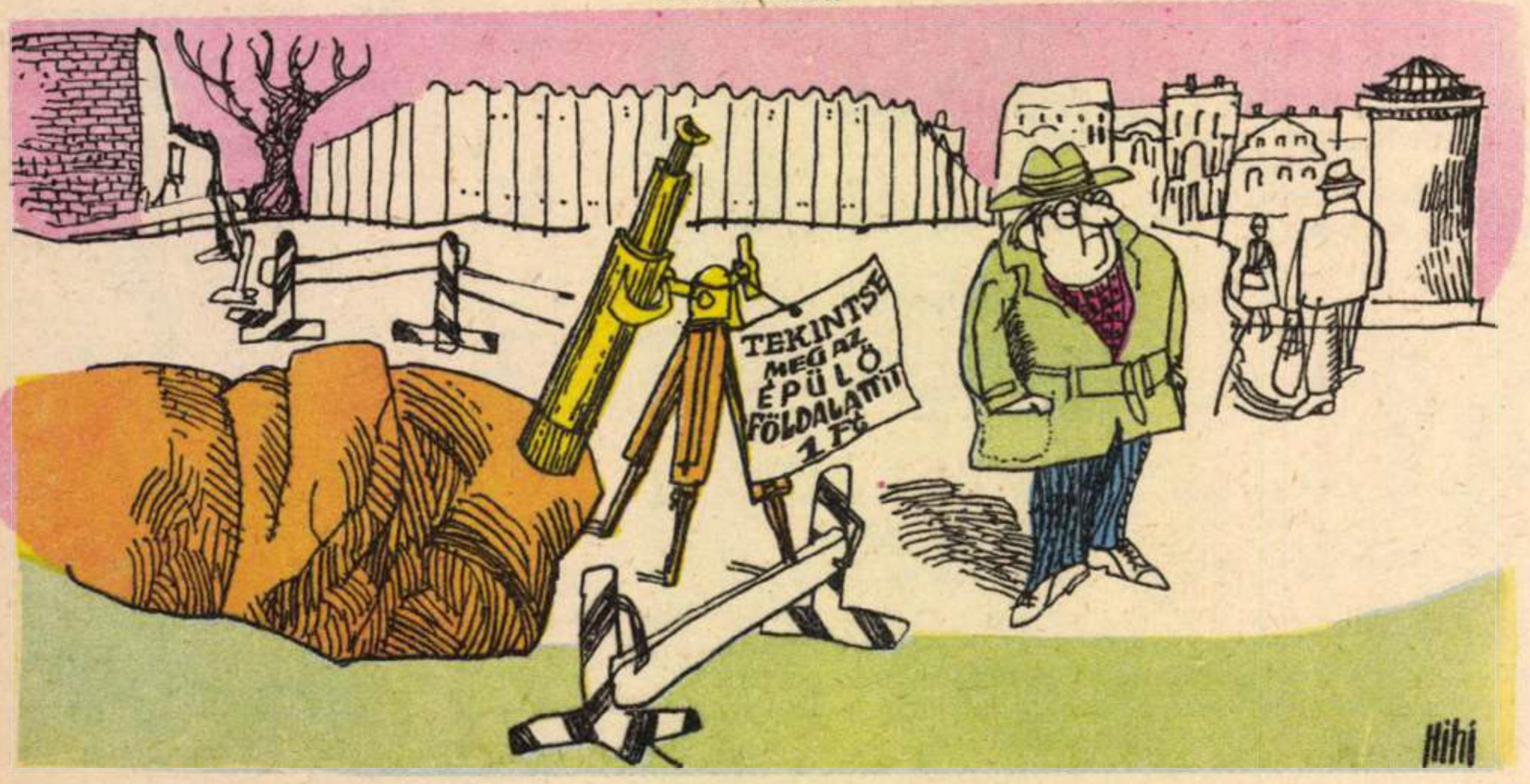
– Vigyázz! A keret ne legyen benne a felvételben!

(„Pourquoi Pas", Brüsszel)

HÚSZEMELETES TANÁCSHÁZ ÉPÜL



ÜZLETEMBER



ÉLELMES FELESÉG



– Szeretném, ha minden fizetésnapon ezen a sarkon dolgozna...

Gyorsképek Szombathelyről





Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy az idegenforgalomnak e tájon évezredes hagyományai vannak. A rómaiak után jártak itt frankok, pannóniai szlávok, később még Napóleon csapatai is elidőztek Szombathelyen vagy hat hónapig.

Korábban ezekkel a turistákkal elég sok baj volt, még csoportos látogatás esetén sem jelentették be magukat előre, többnyire önkényesen szereztek kosztot, kvártélyt, és hol fizettek, hol nem.

Ma már egészen más a helyzet. Van camping és van túristaszálló, épül az Isis-szálló, működik az Idegenforgalmi Hivatal, képzett tolmácsok, színes prospektusok tájékoztatják a látnivalókról a külföldi vendégeket. Azok pedig sok szép élménnyel gazdagabban és némi valutával szegényebben, békében és elégedetten távoznak.

*

Egészséges lokál-patriotizmus hatja át a szombathelyieket. Ennek tulajdonítható, hogy részben társadalmi munkával teremtették meg a pompás Csónakázó-tavat a volt téglagyári kubikgödrök helyén, strand és termálfürdő létesült, és sikeresen zárult a „Telepítsünk százezer facsemetét!" mozgalom is.

A város vezetői azért ettől a sok fától is látják az erdőt! Van itt még tennivaló elég.

A Derkovits-lakótelep felépítése csak részben oldotta meg a súlyos lakásproblémákat, a zöldség és a gyümölcs a szombathelyi piacon talán a legdrágább az egész országban, az utak, járdák sok helyen rosszabb állapotban vannak, mint az Isis-szentély mellett feltárt római-kori Borostyánkő-út, a Malom utcai roskatag tisztasági fürdőben a tetőcserepek között távozik a felesleges gőz...

*

A városfejlesztésnek van egy eredménye, amely nem találkozik egyhangú helyesléssel Szombathely lakosságának különböző nemzedékei részéről.

Az utcák és különösen a parkok világításáról van szó. Öt év alatt megkétszereződött a lámpák száma, ezen belül négyszer annyi az erősfényű higanygőzlámpa, mint azelőtt. Furcsa módon éppen az ifjúság dohog, zsörtölődik, foglal el konzervatív álláspontot e kérdésben és főleg a tavaszi és nyári hónapokban nehezményezi a közvilágítás növekvő tempóját.

*

Európa egyik legrégibb Isis-szentélyét Szombathelyen tárták fel, rendkívül érdekes dolgokat láttunk itt és a múzeumban.

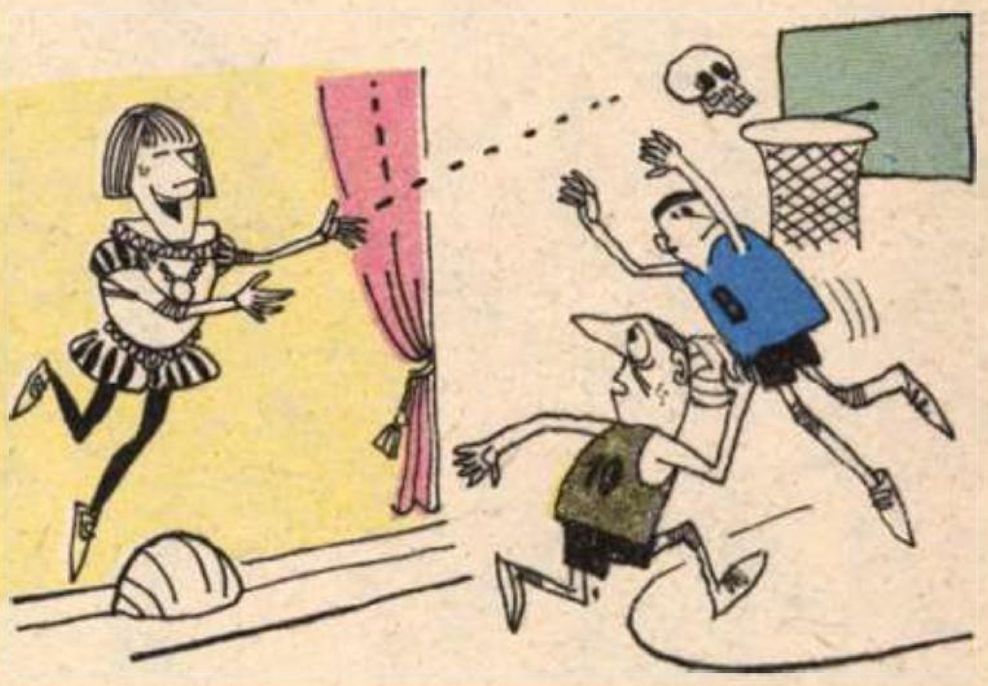
Látogatásunkkor szolgálatkész vezetőnk elmondotta, hogy Isis papjainak kötelességei közé tartozott többek között az is, hogy a hozzájuk forduló hölgyeknek minden tekintetben a rendelkezésükre álljanak. Ha Savariaban a nők olyan csinosak voltak, mint a mai Szombathelyen, az ember némi nosztalgiával gondol a tehénszarvú istennő szentélyének hajdani őreire.

A RÉGI ÉS AZ ÚJ TALÁLKOZÁSA SZOMBATHELYEN



– Csaó, öreglány!

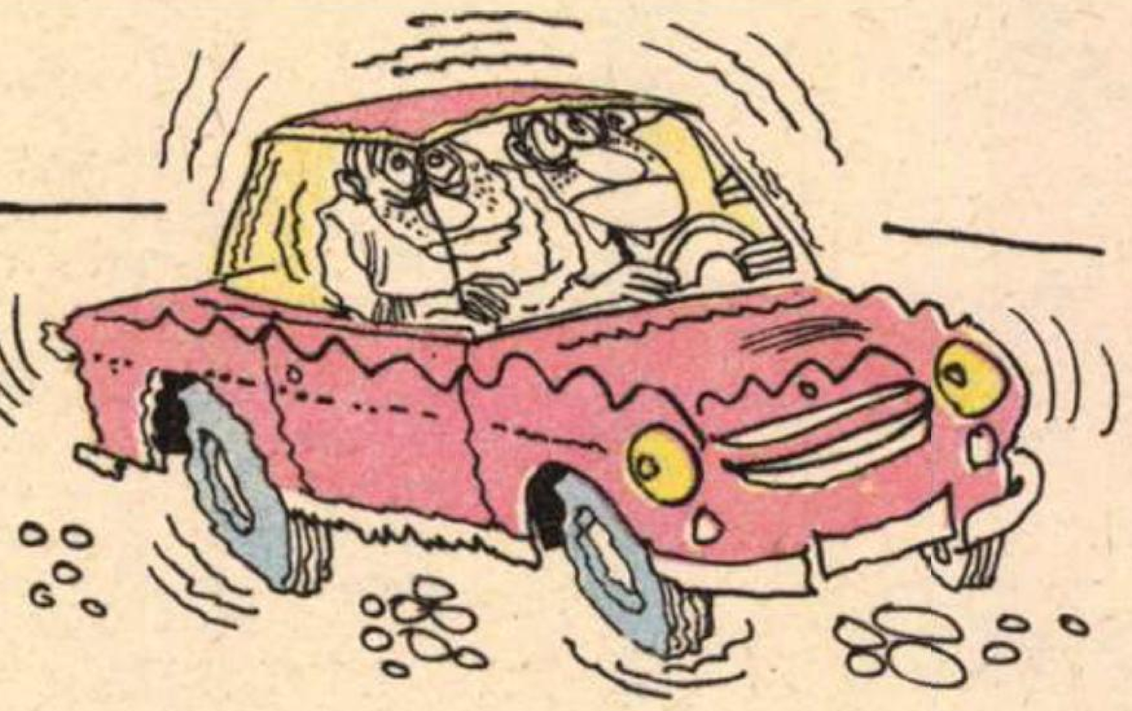
SPORTVERSENYEKET IS TARTANAK A MŰVELŐDÉSI HÁZ NAGYTERMÉBEN



ÉJSZAKAI VÍZIÓ



– Hurrá! Taxi!



ÚTVISZONYOK

– Ez a római kori hadiút?
– Nem, ez a belvárosi betonút.

Rajzolta: Endrődi István
Írta: Kürti András

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BIZTOSÍTÁS

Valamelyik madárfüttyös nyári reggelen idősebb úr kopogtatott be kicsiny lakásomba. Az előszobában nagy szakértelemmel kibontotta a falat, majd jöttek a vízvezetékszerelők, megjavították a csőrepedést és az idősebb úr ismét elfalazta a sötéten tátongó barlangocskát. Miután háztartási biztosítással rendelkezem, az Állami Biztosító fizetett, mint a köles. Kaptam vagy nyolcvan forintot, ebből kétszázért kifestettem az előszobát és az ügy el volt intézve.

A napokban azonban, télvíz idején, egy reggel megint jöttek, kopogtattak. Meghűlt ereimben a vér, amikor megláttam a fent említett őszülő urat, ismert szolid munkaruhájában. Beengedtem, most azonban a fürdőszobába sietett és serény munkával három darab — egyenkint körülbelül százforintos nagyságú — lyukat vágott a falba, aztán fejét odadugva titokzatos neszek után hallgatódzott a sötét odukban, mint egykor Faria abbé tehette If várának zord sziklabörtönében. Elmondta, hogy a kéményseprők golyója bennszorult a kéményben, és azt kell kiszednie, mert valaki valahol nem tud fűteni emiatt.

Minden rendbe jött és a befalazás után ellátogattam az Állami Biztosító kirendeltségéhez. Itt azonban nagy meglepetésemre kikacagtak és csak arról biztosítottak, hogy golyóügyben nem fizetnek, csak csőrepedés ügyben, nem olvastam-e a kötvényt? Mondtam, hogy én Balzacot olvasok, nem kötvényt, de buzdítottak, hogy csak olvassam el és udvariasan elköszöntek tőlem.

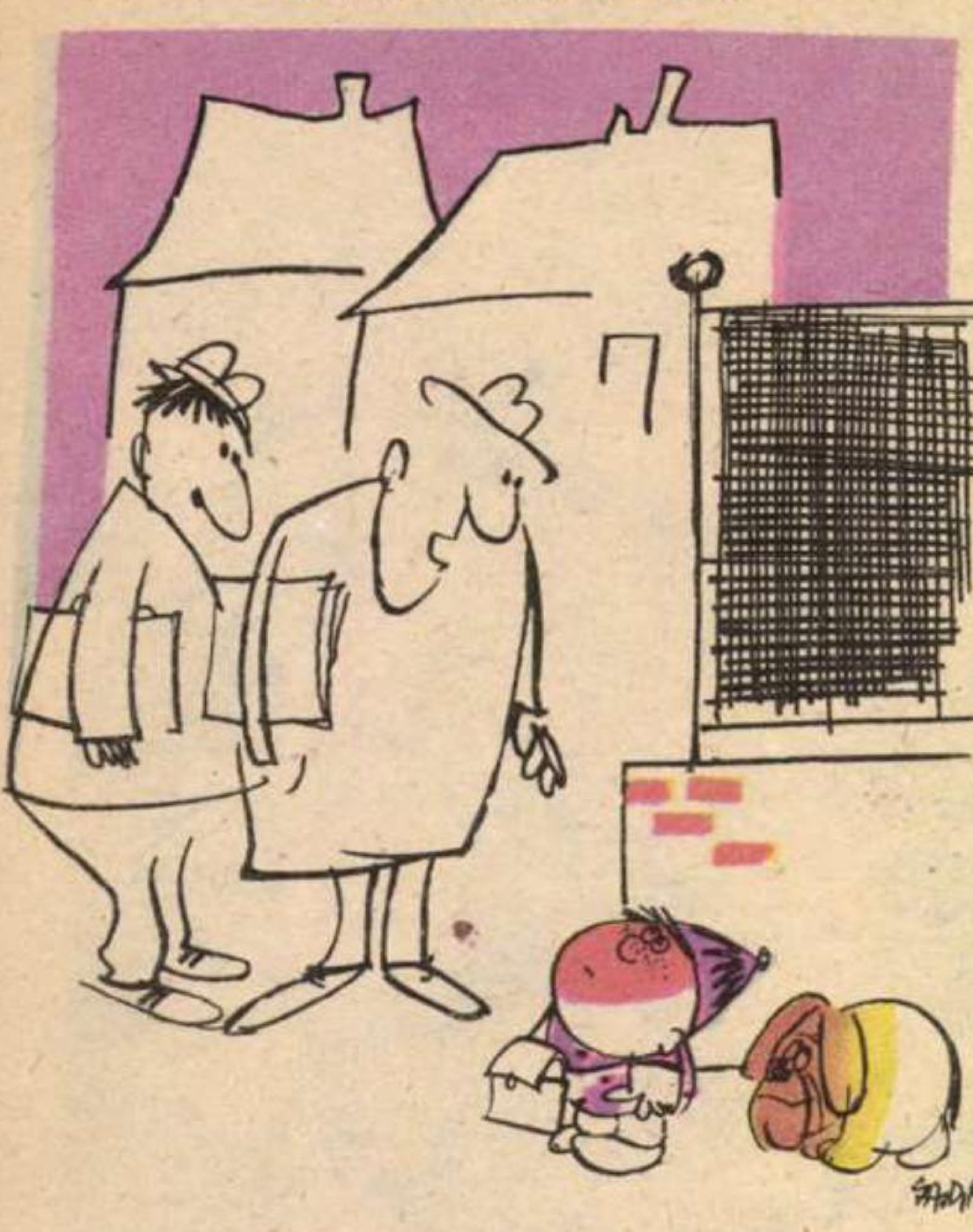
Nem értek a biztosítási ügyletek finom árnyalataihoz és így nem értem, mi a különbség cső-lyuk és golyó-lyuk között. Ezért úgy gondolkodom a kis primitív agyammal, hogyha a kéményseprő golyója beszorul a kéménybe és falat kell bontani egy lakásban, ahol remekül ég a kályha, akkor fizethet a kéményseprő, fizethet a golyó, esetleg a Biztosító, csak a lakó nem.

Érteném a dolgot, ha valamilyen háborús golyóütötte lyuk képezné a vita tárgyát. Itt azonban kifejezetten békés golyóról van szó és ezért javasolom a biztosítónak: módosítsa a kötvény feltételeit, egyenjogosítsa a golyólyukat a csőlyukkal, fizessen a jövőben ilyen esetben is.

És akkor cserébe ezért a nagylelkű gesztusért én is elveszem a kezem a szívemtől: kifestetem a saját fürdőszobámat.

Soós András

UTÁNPÓTLÁS-NEVELÉS



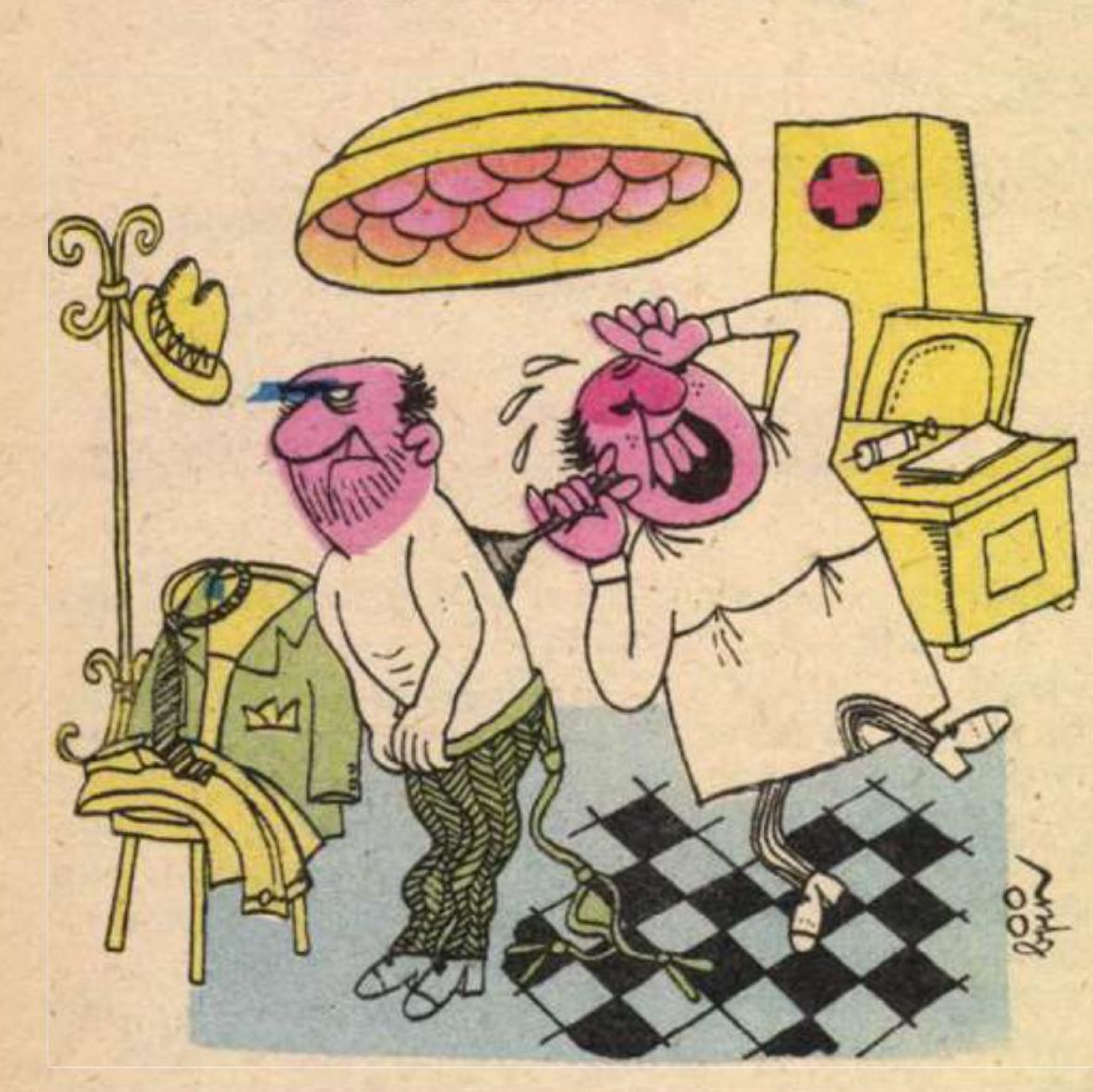
– Szóval megegyeztünk! Mi fizetjük a napközit és te majd hozzánk jössz dolgozni, ha felnőttél …

HOLDKOROSSÁG

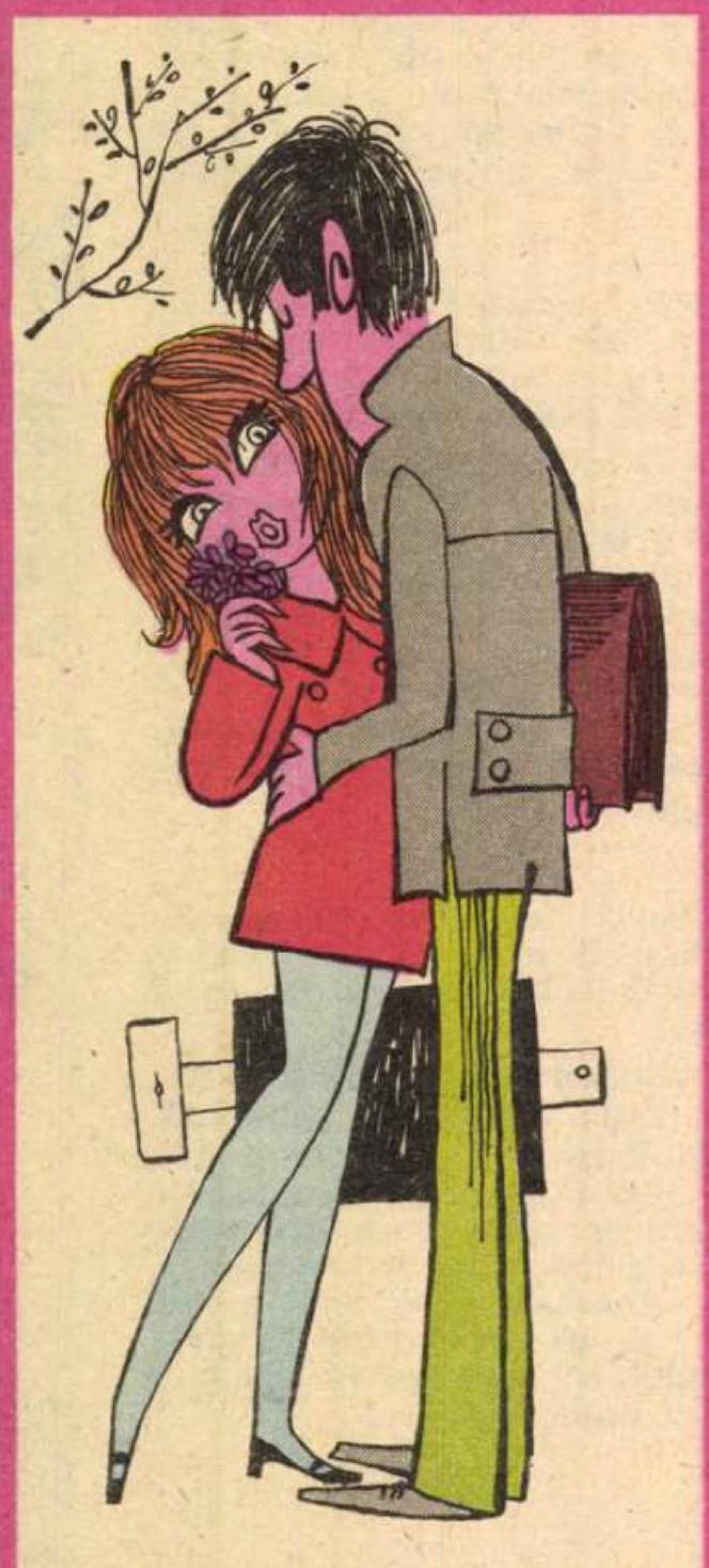


– Vonz a város …

MULATSÁGOS HALLANI VALÓ



NŐNAPI MEGLEPETÉSEK



– Én most már nő vagyok? Tavaly még a Gyermeknapon kaptam ajándékot …



– Mancika, itt a kávéja!



– Te smucig! Még a szakszervezettől is szebbet kaptam …

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ZSANÉR ÉS ZSÁNER

Zsanért akartam venni. Azt a kétágú kis vaslemezt, amelyen megfúrt lyukak vannak, a csavarok részére. A XIII. kerületben, a Váci út elején két nagy vasüzlet is van. Azaz egy nagyobb, és egy kisebb. A nagyobbikat renoválják. Szemben vele, a Váci út 1 szám alatt, a Nyugati pályaudvart ölelő üzletsoron van a kisebb, de cseppet sem kisebb forgalmú vasüzlet. Kivált most, hogy a vizavit meg se lehet közelíteni az állványerdőtől.

Ezerkilencszázhatvannyolc évének február hava 14-ik napján, szerdán délután 3 órakor átléptem a Váci út 1. sz. alatti vasüzlet küszöbét. Abból a célból, hogy két darab zsanért vegyek. Fantasztikus szerencsém volt. Öten voltunk összesen a boltban. Két eladó és három ügyfél. Azért mondom, hogy ügyfél, mert nem biztos, hogy vevő is lesz az, aki venni akar. Az viszont biztos, hogy pult mögötti két fél, eladó volt. Egyfelől azért, mert munkaköpenyben voltak, másfelől, mert a csinos eladó kisasszony cigarettával a szájában szolgálta ki a kedves vevőt. Kollegájáról, — bár az is lehet, hogy a boltvezető volt — a zömök barna férfiúról pedig onnan is megállapítottam, hogy az üzlethez tartozik, hogy egyetlen szó nélkül lépett elém a pulthoz és csupán felhúzott szemöldöke jelezte, hogy a cercle megkezdődött.

Megértvén a szemöldökjelet, szóltam tüstént és illedelemmel:

— Zsanért kérek. Két darabot.

Gyors fordulat, hip-hop, s már előttem is volt a zsanér. És nem is akármilyen. Réz és fényes és lyukas, a csavaroknak.

— És a csavarok?

Néz rám az eladó — vagy főnök — olyan arccal, mintha azt kérdeztem volna: wellingtoni bélszint nem kapni hozzá?

Megismétlem a kérdést, hangosan, de finom tremolóval:

— A csavarok … ide … hogy be tudjam …

Nem kellett befejeznem a mondatot.

— Az nincs — felelt az eladó (főnök).

— És akkor hol és merre …?

A három pontot már csak magam elé mondtam. Az eladó gyors fordulattal otthagyott, kinyitott egy fiókot és belevágta a zsanérokat. És már odalépett az utánam következő ügyfél (vevő, vagy vevendő) elé és felhúzta a szemöldökét. De honnan tudta, hogy csavarok nélkül nem tartok igényt a zsanérokra? Én nem mondtam. Még a szemöldökömet se húztam feljebb. Nem is volt rá időm.

Talán mint zsanér-vevő nem nyertem meg a tetszését. Nem voltam a zsánere. Jelzem a hatás kölcsönös. Nekem se zsánerem az ilyenfajta kiszolgálás.

Boross Elemér

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.00686/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre